

Powiatowy Ośrodek Poradnictwa
Psychologiczno-Pedagogicznego
i Doradztwa Metodycznego
w Polkowicach

BIULETYN

Powiatowego Ośrodka Doradztwa Metodycznego w Polkowicach

Nr 17 – Grudzień 2016

W numerze między innymi:

- ◆ „Kim jest Polkowicki Poliglota?” – wywiad
- ◆ Impreza „PIŻAMA PARTY” klas IVc i IVd w Szkole Podstawowej nr 1 w Polkowicach
- ◆ „Programowanie czas zacząć – nauka programowania z wykorzystaniem ozobotów”
- ◆ „Portret współczesnego ucznia” – co wpływa na sukces edukacyjny?
- ◆ „Mutyzm selektywny – coś więcej niż tylko nieśmiałość”
- ◆ „E-learning w wykształcaniu poprawności językowej – o modelu ADDIE”

AKREDYTACJA DOLNOŚLĄSKIEGO KURATORA OŚWIATY WE WROCŁAWIU

zewnątrznym potwierdzeniem jakości naszej placówki doskonalenia nauczycieli

Szanowni Państwo, z przyjemnością informujemy, że Decyzją Nr 29/2016 Dolnośląskiego Kuratora Oświaty z dnia 5 lipca 2016r. została przyznana akredytacja placówce doskonalenia nauczycieli o nazwie: Powiatowy Ośrodek Doradztwa Metodycznego w Polkowicach wchodzącej w skład zespołu placówek pod nazwą Powiatowy Ośrodek Poradnictwa Psychologiczno-Pedagogicznego i Doradztwa Metodycznego w Polkowicach z siedzibą w Polkowicach, ul. Targowa 1.

Dziękujemy za wspólne tworzenie systemu doskonalenia nauczycieli w powiecie polkowickim i zapraszamy do dalszej współpracy.

Renata Czapczyńska
Dyrektor
oraz zespół pracowników

OD REDAKCJI

Szanowni Państwo

Mamy zaszczyt oddać kolejny – siedemnasty – numer naszego biuletynu. Teksty w nim publikowane kierujemy do wszystkich, dla których ważna jest edukacja. Nasze zamierzenie to nie tylko informowanie o działaniach PODM w Polkowicach, ale również o dokonaniach nauczycieli wraz z ich uczniami, a także dzielenie się sprawdzonymi pomysłami na praktyczne rozwiązania w codziennej pracy pedagogicznej czy propagowanie innowacji. Na łamach biuletynu zagościły publikacje, których Autorzy chętnie opisują przedsięwzięcia i prezentują własne opracowania metodyczne. W kolejnych numerach można też wyrazić opinie o aktualnościach w oświacie, literaturze, kulturze. Liczymy na owocną współpracę z Państwem i zachęamy do publikowania.

Redakcja nie bierze odpowiedzialności za zawartość merytoryczną publikacji. Nie zwraca materiałów niezamówionych i zastrzega sobie prawo do skracania artykułów i korespondencji oraz opatrywanie ich własnymi tytułami.

Z wyrazami szacunku

Redakcja

TO SIĘ WYDARZYŁO

KIM JEST POLKOWICKI POLIGLOTA?

Polkowicki Poliglota to przede wszystkim nazwa konkursu powiatowego organizowanego od 6 lat przez Powiatowy Ośrodek Doradztwa Metodycznego w Polkowicach przy współpracy Gimnazjum nr 2 im. Marii Skłodowskiej - Curie. Konkurs ma na celu rozwijanie zdolności językowych uczniów z terenu powiatu polkowickiego i skierowany jest do gimnazjalistów, posługujących się sprawnie dwoma językami obcymi. Wśród zwycięzców konkursu, którzy uzyskali zaszczytny tytuł **POLKOWICKIEGO POLIGOTY** znaleźli się dotychczas: Bruno Jasic (2011: angielski i francuski)

z Samorządowego Centrum Edukacji w Radwanicach, Damian Poręba (2012: niemiecki i angielski) z Gimnazjum nr 1 w Polkowicach, Jakub Tarczyło (2013: angielski i niemiecki), z Gimnazjum w Chocianowie, Roksana Wandzio (2014: angielski i niemiecki) z Gimnazjum nr 2 w Polkowicach, Laura Tyrkała (2015: angielski i niemiecki) z Gimnazjum nr 2 w Polkowicach.

W roku 2016 odbyła się już VI edycja konkursu. Tym razem międzyszkolne jury uznało, że na I miejsce i tytuł Polkowickiego Poliglota zasługuje uczeń Gimnazjum nr 2 w Polkowicach – **PIOTR SORNAT**, który wykazał się doskonałą znajomością języka angielskiego i języka hiszpańskiego. Postanowiliśmy zapytać zwycięzcę o tajemnicę jego sukcesu i przeprowadzić z nim krótki wywiad.

W.K.: Piotrze, jak udało ci się osiągnąć tak znaczący sukces? Czy zdradzisz nam tajemnicę Twoich przygotowań do konkursu?

Piotr: Podstawą mojej indywidualnej nauki były tzw. dodatki gramatyczne znajdujące się na końcu podręczników do języka angielskiego i hiszpańskiego, z których uczę się w szkole. Z tym, że hiszpańskiego zacząłem uczyć się dopiero w gimnazjum i dlatego musiałem „przerobić” dużo więcej materiału samodzielnie lub z pomocą nauczyciela. Poza tym regularnie korzystałem ze słownika, w którym sprawdzałem wszystkie niejasne dla mnie słowa i zwroty.

W.K.: Czy chodziłeś może na jakieś dodatkowe zajęcia?

Piotr: Tak. Nauczyciele pokładali we mnie duże nadzieje, ponieważ wygrałem eliminacje szkolne. Przygotowywałem się bardzo intensywnie i uczestniczyłem w zajęciach Szkolnego Klubu Poliglota. Oprócz znajomości gramatyki i słownictwa, w teście trzeba było wykazać się wiedzą geograficzną i kulturową. Należało wiedzieć np. jaka jest najdłuższa rzeka Hiszpanii lub która z podanych rzek nie leży w Wielkiej Brytanii.

Fot. Piotr Sornat

W.K.: Czy osoba słabo znająca języki obce ma szansę zostać kiedyś poliglotą?

Piotr: Myślę, że tak. Dla chcącego nic trudnego. Jeżeli postawi sobie jasny cel i regularnie będzie do niego dążyć, to po pewnym czasie go osiągnie. Oczywiście dobrze jest też mieć kontakt z native speaker'ami czyli osobami, dla których język ojczysty to język ten, którego uczymy się w szkole. Nawet nie trzeba koniecznie jechać do tego kraju. W dzisiejszym świecie 1/3 ludzi posiada Internet więc jeśli ktoś np. gra w gry komputerowe przez Internet to prędzej czy później spotka w sieci native speaker'a. Wtedy pozostaje już tylko skorzystanie z jego płynności wypowiedzi, akcentu oraz zasobu słów i nauka. To nie jest takie trudne, wystarczy tylko chcieć.

W.K.: W jaki sposób pracujesz nad rozwojem umiejętności rozumienia czytanych tekstów?

Piotr: Dużo czasu wolnego spędzam w domu przed komputerem. Interesuję się różnymi grami oraz doбором podzespołów komputerowych, a także akcesoriami. Wiele stron dzisiaj jest napisanych w języku angielskim. Dwa lata temu, na wakacjach przejrzałem wiele takich witryn i szybko nauczyłem się znalezionych tam słówek. Również w grach twórcy zazwyczaj nie dodają opcji zmiany języka na polski, zatem zostaje tylko gra w języku angielskim. Zapamiętywanie nowych wyrazów nie sprawia mi problemów i uczę się ich kiedy tylko mam okazję. Zawsze miałem dobrą pamięć, a konsekwencją znajomości wielu słówek jest to, że czytane teksty są dla mnie zrozumiałe i logiczne.

W.K.: Jak szybko więc uczysz się nowego słownictwa i w jaki sposób?

Piotr: Nowe wyrazy staram się powtarzać regularnie – czy to w trakcie przygotowań do sprawdzianów w szkole, czy to przy odrabianiu lekcji, a nawet komunikując się w grach. Jestem także uzdolniony artystycznie i uczę się zagranicznych piosenek i tłumaczę dla siebie tekst. To również dobra metoda do nauki słownictwa. Tworzę sobie listy słówek, powtarzam, piszę je wielokrotnie, a przede wszystkim układam z nimi zdania i w ten sposób pamiętam nowe słowa w danym kontekście.

W.K.: Jak ważna jest dla ciebie znajomość gramatyki języków obcych?

Piotr: Znajomość gramatyki jest dla mnie bardzo ważna. Sądzę, że nauka gramatyki jest nawet ważniejsza niż nauka słówek. Do danego słowa jest zwykle wiele synonimów więc łatwo można sobie poradzić, znając wyrazy bliskoznaczne. Form gramatycznych natomiast nie da się raczej zastąpić i trzeba je „wykuć”. W czasie rozmowy z osobą z zagranicy, po złożeniu logicznego i poprawnego gramatycznie zdania czuję ogromną satysfakcję, że nie popełniłem błędu i tak dobrze znam język. Tak jest przynajmniej w moim przypadku lecz wiem, że najważniejsza jest komunikacja językowa. Strach przed popełnieniem błędów gramatycznych często blokuje ludzi i zniechęca do dalszej nauki. Na szczęście ja nie mam takiego problemu.

W.K.: Czy masz jakieś szczególnie ulubione zdania lub zwroty, których nauczyłeś się w trakcie przygotowań do konkursu?

Piotr: Trudno jest mi się zdecydować ale myślę, że warto jest zapamiętać hiszpański zwrot : Me duele la garganta (gardło mnie boli) oraz konstrukcję angielską: I used to do something (zwykłem robić coś).

W.K.: Dziękuję Ci bardzo za rozmowę i życzę dalszych sukcesów.

Piotr: Również dziękuję i mam nadzieję, że powtórzę ten sukces w kolejnej edycji konkursu.

Rozmowę przeprowadził:

Wiesław Ksenycz – konsultant Powiatowego
Ośrodka Doradztwa Metodycznego w Polkowicach

Impreza „PIŻAMA PARTY” klas IVc i IVd w Szkole Podstawowej nr 1 w Polkowicach

Trudno zaprzeczyć tezie, że klasa czwarta należy do wyjątkowych etapów w życiu każdego młodego człowieka. Do niedawna jeszcze pod opiekuńczymi skrzydłami ukochanej pani, w jednej chwili wydaje się być zmuszony do radzenia sobie w gąszczu nowych, zawiłych zasad, a jedynym łącznikiem z dawnym, bezpiecznym życiem jest grupa równie zagubionych klasowych kolegów.

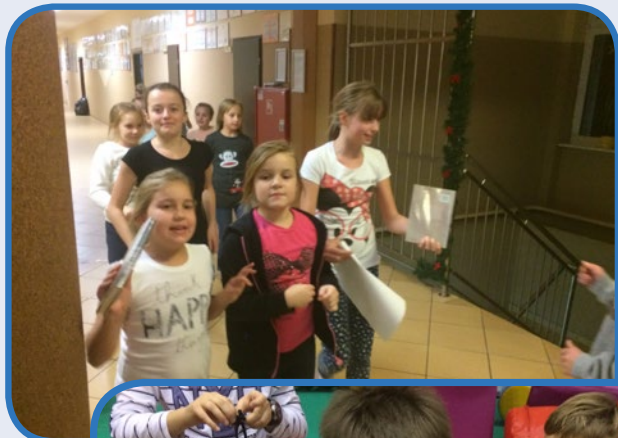
Aby zminimalizować skutki wejścia w nowy etap szkolny oraz złagodzić wszelkie dziecięce niepokoje podejmujemy w naszej szkole różne formy adaptacji do nowej rzeczywistości. Jedną z najbardziej entuzjastycznie przyjętych przez uczniów była niedawno zorganizowana „PIŻAMA PARTY”, czyli nocowanie klas czwartych wraz z wychowawcami w szkole. Impreza miała na celu nie tylko integrację i lepsze poznanie osób w niej uczestniczących. Ważnym jej elementem było kształtowanie umiejętności pracy w grupie, zdrowego współzawodnictwa, a także wspólne czytanie w ramach szkolnego projektu „Zaczytana klasa”.

Nocny pobyt obydwu klas w szkole przebiegał dwuetapowo. Pierwszą część stanowiła wspólnie przygotowana przez uczniów w stołówce szkolnej kolacja, która okazała się doskonałą okazją do kulinarnych popisów młodych ludzi. Wzajemnym pochwałom i częstowaniu się nie było końca. Niecodzienne okoliczności i radosna atmosfera sprawiły, że wszystkim ogromnie dopisywał apetyt, a samodzielnie przygotowane dania zadowolili kubki smakowe każdego niejadka.

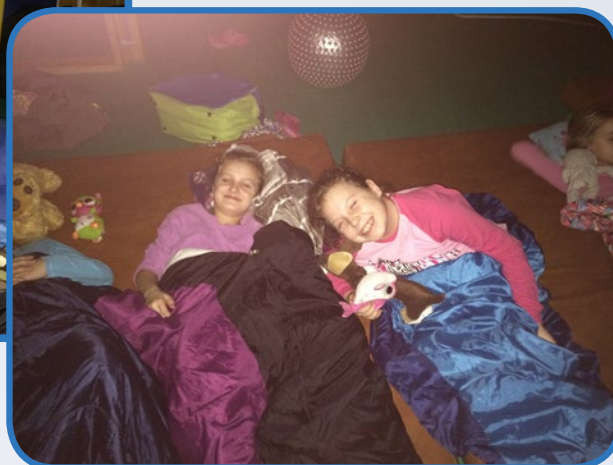
Po posiłku nadszedł czas na zmianę garderoby na nocną. Ubrane w piżamy dzieci podejmowały przeróżne wyzwania, pracując indywidualnie lub w zespołach. Jednym z trudniejszych zadań było

odnajdywanie ukrytych na terenie budynku książek. Uczniowie posługiwali się specjalnie w tym celu przygotowanymi mapami z planem ewakuacyjnym szkoły. Pomimo, iż zadanie okazało się dużym wyzwaniem, wszyscy dzielnie współpracowali w grupach, zgodnie ustalali i realizowali plan działań. Odnalezione „fanty” stanowiły doskonały pretekst do wspólnego głośnego czytania ciekawych fragmentów dziecięcej prozy, niejednego młodego człowieka inspirując do sięgnięcia po lekturę i samodzielnego dokończenia przygody z książką.

Ogromną radość sprawiły dzieciakom przeróżne zabawy integracyjne i ruchowe. Nie mogło jednak tej nocy zabraknąć bitwy na poduszki, w której uczestnicy stojący po dwóch stronach specjalnie do tego celu zbudowanej barykady wrzucali przeciwnikom możliwie największą ilość przyniesionych z domu „jaśków”. Okrzykiem radości i śmiechu nie było końca. Nie liczyło się jednak zwycięstwo w tej konkurencji, lecz wesoła, beztroska zabawa.

Ciekawym akcentem i elementem „oswajania się” czwartoklasistów z nową rzeczywistością było zadanie „Zgadnij, co to?” oraz „Zgadnij, kto to?”. Uczniowie oglądali wyświetlone na ogromnym ekranie zdjęcia przedstawiające w dużym zbliżeniu fragmenty znanych im miejsc i sprzętów szkolnych a także zabawne fotografie nauczycieli i pracowników szkoły. Utrudnieniem zadania były nietypowe, choć komiczne ujęcia. Nie sposób więc opisać radości, jaką wywołał widok groźnie spoglądającego, ogromnego oka pana od informatyki, brzucha pana od matematyki czy grzywki pani dyrektor. Zadanie sprzyjało nie tylko wykazaniu się spostrzegawczością, miało także dodatkowy, nieco głębszy, równie wartościowy cel. W atmosferze ogólnej wesołości i świetnego humoru niejednego dziesięciolatka na nowo poznawał świat kojarzony do tej pory jedynie ze szkolnymi obowiązkami i wymaganiami. Nowi nauczyciele w humorystycznych ujęciach stawali się bliżsi i jeszcze bardziej przyjaźni nawet najbardziej nieufnemu czwartoklasiście.

Zwieńczeniem imprezy było przeniesienie się w świat kina i filmu. Dzięki pomocy pana od muzyki sala gimnastyczna zamieniła się w salę kinowa z prawdziwego zdarzenia. Wprawdzie zamiast foteli kinowych były miękkie materace, nie zabrakło jednak ogromnego ekranu, na którym uczniowie mieli możliwość przeżywać filmowe seanse o niecodziennych porach.

Nocleg w szkole okazał się dla uczniów niebywałą atrakcją. Jeszcze przed powrotem do domów następnego ranka nieustannie słyszałyśmy pytania i prośby o powtórzenie imprezy, najlepiej wydłużonej do kilku dni. No cóż, dla wychowawców to nie lada wyzwanie, zwłaszcza, kiedy rozentuzjasmowane dzieciaki zapowiadają czuwanie do białego rana, gdyż „jest tak fajnie, że szkoda czasu na sen”. Pomimo ogromnego zmęczenia jest też i powód do satysfakcji. Śmiało można wysunąć tezę, że w naszej „Jedynce” uczniowie chętnie spędzaliby czas całą dobę.

*Opracowanie:
wychowawcy klas IVc i IVd
– Joanna Kamińska, Marzena Purzycka*

INTERESUJĄCE PRZEDSIĘWZIĘCIA

PROGRAMOWANIE CZAS ZACZAĆ - NAUKA PROGRAMOWANIA Z WYKORZYSTANIEM OZOBOTÓW

OzoBot to połączenie zabawy i nauki. Dzięki programowaniu kolorem stanowi wspaniałą bazę kreatywnej nauki dla dzieci i młodzieży. Jest robotem, który można wykorzystać do szkolnych zadań dydaktycznych związanych z informatyką i robotyką. Jako produkt dydaktyczny zdobył kilka głównych nagród w kategorii „Best Robot” na światowych targach w USA: „Consumer Electronics Show” w 2015 r. i „International Toy Fair” w 2014 r.

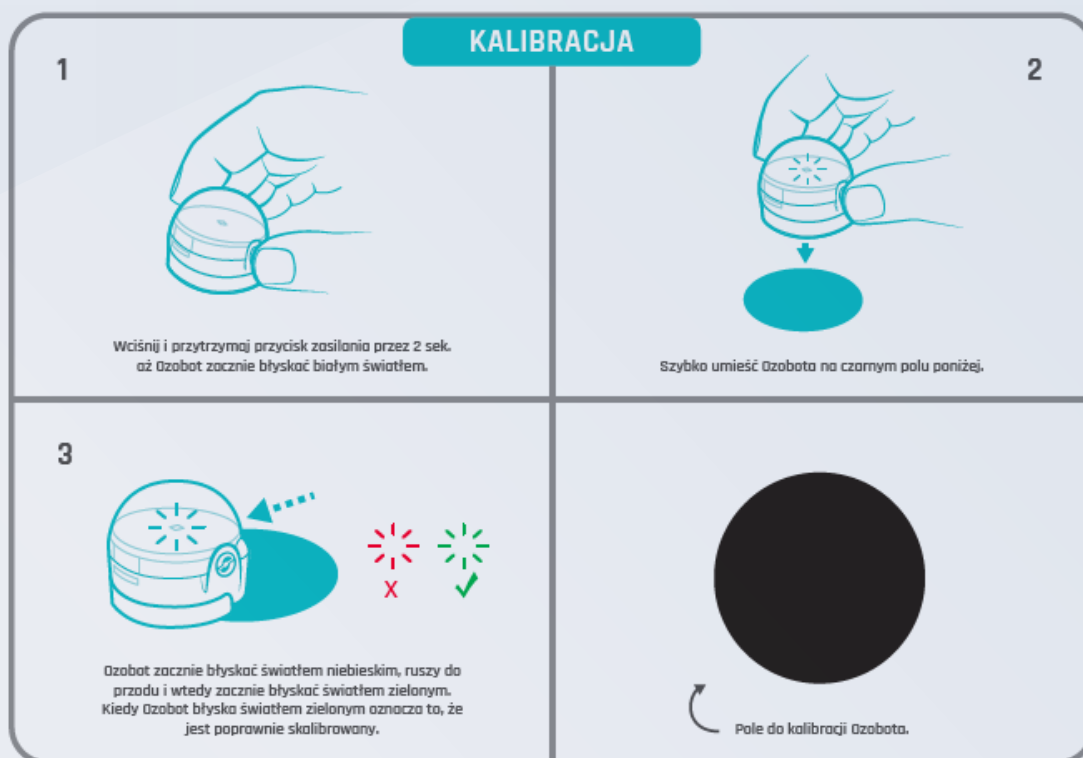
OzoBot może być zaprogramowany za pomocą środowiska blokowego, jednak największą frajdę stanowi samodzielne rysowanie przez uczniów linii – toru, po którym porusza się minirobot. Dzięki takim rozwiązaniom dzieci mogą całkowicie puścić wodze swej fantazji - wystarczą 4 kolorowe flamastry i już można programować robota, wytyczać mu ścieżki lub aktywować funkcje (np. obróć się dookoła swojej osi, wydać dźwięk itp.). OzoBot rozpoznaje odpowiednie sekwencje kolorowych linii (czarnych, czerwonych, zielonych i niebieskich) i podąża ich śladem. Za pomocą kredek lub flamastrów można w prosty sposób napisać pierwszy program. Istnieje możliwość zaprogramowania tych samych komend przy użyciu tableta i platformy OzoBlockly, a po stworzeniu kodu wystarczy przyłożyć OzoBota do monitora, aby przesłać mu kod.

Te małe eduroboty, spotkały się z dużym zainteresowaniem wśród uczniów i nauczycieli Szkoły Podstawowej nr 3 im. Arkadego Fiedlera w Polkowicach. Warto dopowiedzieć, że w roku szkolnym 2016/2017 szkoła bierze udział w pilotażowym wdrożeniu programowania w edukacji formalnej w oparciu o innowację pedagogiczną. Realizację tego zadania koordynuje pani Adriana Ciupka – nauczycielka informatyki, która jest autorką cyklu zajęć otwartych z zakresu kodowania przeprowadzonych dla zainteresowanych nauczycieli.

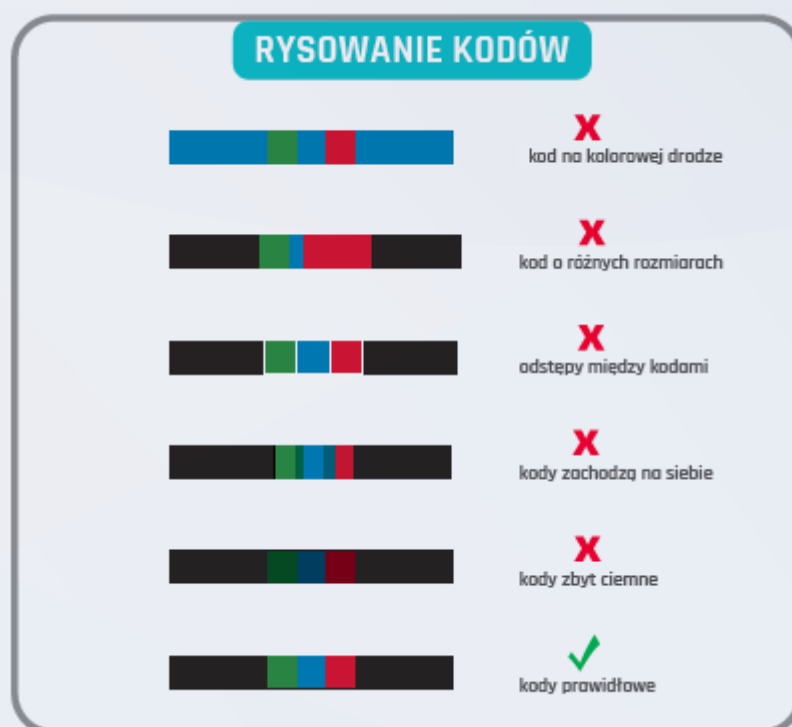
Na zajęciach informatyki uczniowie klas IV-VI mogli zgłębiać tajniki programowania z użyciem jedynie kredek lub flamastrów, co uczyniło z Ozobotów rozwiązanie idealne do osvajania już uczniów szkoły podstawowej z jakże trudnymi zagadnieniami z dziedziny programowania.

Rys. 1. Budowa Ozobota

Rys. 2. Rozpoczęcie pracy z Ozobotem

Rys. 2. Programowanie Ozobota – sposoby rysowania linii

Scenariusz zajęć przeprowadzonych w Szkole Podstawowej nr 3 w Polkowicach

CELE LEKCJI:

Cele ogólne:

- Robotyka: podążanie za linią i wykrywanie kolorów.
- Fizyka: zagadnienia z zakresu optyki.
- Informatyka: wykorzystanie kodu obrazkowego do programowania robota.

Cele szczegółowe:

- Jakiego typu robotem jest Ozobot?
- W jaki sposób Ozobot postrzega swoje otoczenia i porusza się w nim?
- Jak można wydawać polecenia Ozobotowi?

METODY PRACY: demonstracja, ćwiczenie

FORMY ORGANIZACYJNE: zbiorowa, indywidualna

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: Ozoboty, czyste białe kartki papieru, mazaki, wydruki tras oraz tabeli znaczenia.

PRZEBIEG LEKCJI:

1. Czynności organizacyjne.
2. Wprowadzenie – zapoznanie z budową robota i zadaniami użytkowania:
 - rysowanie linii
 - kalibracja
 - higiena pracy
3. Zabawa z literą i torem wyścigowym.
4. Wyzwanie - labirynt - użycie kodów obrazkowych, aby właściwie wskazać ścieżkę i zapewnić robotowi dotarcie do celu.
5. Podsumowanie lekcji

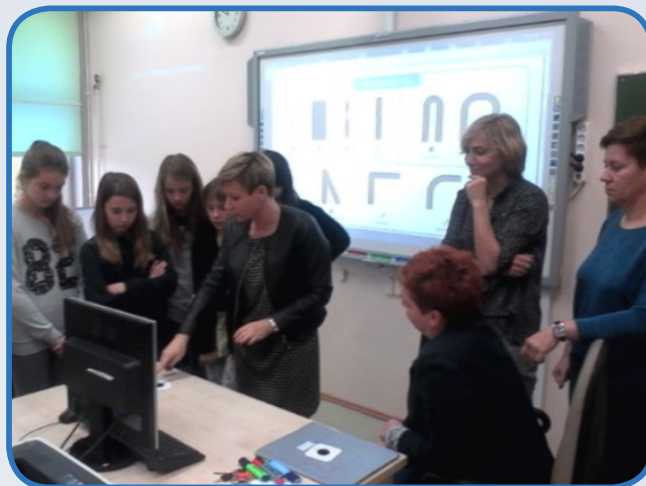

Rys. 4. Programowanie Ozobota po wyznaczonej trasie

„Podpowiedzi” do lekcji

CZYM JEST OZOBOT?

Ozobot jest miniaturowym robotem, najmniejszym swego rodzaju, który może jednak robić wiele czynności. Na przykład Ozobot może jeździć po liniach. Możecie narysować linię, umieścić na niej Ozobota, a on będzie podążał jej śladem. Narysujcie czarną linię (ok. 6mm szerokości) na białej kartce papieru. Włączcie Ozobota wciskając przycisk zasilania umieszczony na jego boku. Postawcie Ozobota na linii.

JAK TO DZIAŁA?

Obróćcie Ozobota i sprawdźcie, co znajduje się pod spodem. Widzicie tam 5 otworów, z których wydobywa się światło. W każdym z tych otworów jest umieszczony czujnik optyczny. Te czujniki, to oczy Ozobota. Każdy z czujników wykrywa jak jasny jest papier znajdujący się pod nim. W ten sposób, Ozobot widzi, gdzie papier jest biały, a gdzie czarny i w konsekwencji może rozpoznać, gdzie jest linia.

JAK DBAĆ O OZOBOTA?

Może się zdarzyć, że Ozobot zacznie się „dziwnie” zachowywać. Na przykład, może przestać podążać za liniami. Aby temu zapobiec, za każdym razem gdy rozpoczynacie zabawę z Ozobotem, zmieniacie miejsce zabawy lub rodzaj podłoża, wykonajcie następujące czynności:

1. Skalibruj Ozobota! Co to znaczy? „Oczy” Ozobota (czujniki) są bardzo wrażliwe na otaczające światło. Są wrażliwe do tego stopnia, że gdy zmienia się rodzaj papieru lub znajdujecie się bliżej okna, wpływa to na to, co Ozobot widzi pod sobą. Aby zaznajomić Ozobota z jego nowym otoczeniem należy go za każdym razem skalibrować. Po skalibrowaniu, Ozobot wie jak ciemne są czarne linie, jak biały jest papier w tle i jak dużo światła jest w pomieszczeniu. Czasami sama kalibracja nie wystarczy i zajdzie potrzeba wyczyszczenia kół.
2. Dbaj o koła! Ozobot jest malutki, więc nawet odrobina kurzu lub tłuszczu może dostać się do jego napędu. To tak jak jazda samochodem przez brudny, zabłocony teren. Dlatego nie rysuj tras kredkami świecowymi bo okruszki mogą dostać się do napędu. Najlepsze są flamastry lub zwykłe kredki mające żywe kolory. Nie próbujcie czyścić Ozobota wodą i mydłem, to mogłoby zepsuć Ozobota. Zamiast tego, weźcie czystą białą kartkę papieru i poruszajcie po niej delikatnie kołami Ozobota, w tę i z powrotem. Zrobione, koła Ozobota są już czyste!
3. Załaduj baterie! Silnik Ozobota jest napędzany małą baterią, podobną do tych w telefonach komórkowych, ale mniejszą. Jeśli Ozobot mruga czerwonym światłem, oznacza to, że bateria jest na wyczerpaniu. Podłączcie specjalny kabel USB do komputera oraz Ozobota do drugiej strony kabla. Kiedy bateria będzie prawie naładowana Ozobot zacznie mrugać zielonym światłem. Ozobot będzie świecił ciągłym zielonym światłem kiedy bateria będzie w pełni naładowana.

OZOBOT WIDZI KOLORY!

Dorysujcie do linii kolejne odcinki w różnych kolorach: niebieskim, zielonym i czerwonym. Pozwólcie Ozobotowi przejechać po tej linii i przekonaj się jak Ozobot odczytuje kolory najeżdżając na nie i zapalając lampkę LED w odpowiednim kolorze na swojej kopule. Jak to działa? Właściwie, sensorem wykrywającym kolor jest sensor umieszczony na środku. Może on wykrywać czerwony, zielony i niebieski kolor. Te trzy kolory są kolorami podstawowymi, w związku z tym można z nich utworzyć każdy inny kolor, dzięki temu Ozobot widzi niemal wszystkie kolory.

MOŻECIE WYDAWAĆ OZOBOTOWI POLECENIA!

Za pomocą kolorów możecie wydawać Ozobotowi konkretne polecenia. Zaczniście od najprostszych poleceń określających szybkość z jaką ma się poruszać Ozobot. Wykorzystajcie wydruk przygotowany wydruk - pokolorujcie puste kratki kolorami [czerwony, czarny, czerwony], [niebieski, czarny, niebieski], [czerwony, niebieski, czerwony], [niebieski, zielony, niebieski] - daną kombinację kolorów wpisicie w dowolne 3 kratki. Umieście Ozobota na linii i przekonajcie się jak Ozobot rozumie te zestawy kolorów. Właśnie narysowałeś na papierze komendy (kody), które Ozobot może zrozumieć. Ozobot jadąc po linii zauważa sekwencje kolorów - odczytuje ją jako polecenie “jedź wolno”, ponieważ tak został zaprogramowany w fabryce. Jak już pewnie zauważyliście, pozostałe kody oznaczają “jedź szybko”, “pauza 3 sek.” oraz “turbo prędkość”. (Uwaga dla Nauczyciela: Jeżeli kody zostaną użyte naprzemiennie - “jedź wolno”, “jedź szybko” będzie widać wyraźną różnicę w prędkości poruszania się Ozobota. Istnieje jeszcze wiele innych kodów, które rozumie Ozobot. Spójrzcie na tablicę oznaczeń OzoCode, aby poznać niektóre z nich. Opcjonalnie: weźcie czystą kartkę papieru i wypróbujcie kody. Pamiętajcie, aby przed i po każdym kodzie narysować czarną linię. Więcej wskazówek możecie znaleźć w pliku “Ozobot Wskazówki”, który możecie pobrać ze strony (ozobot.com/learnzone/).

KOLEJNOŚĆ MA ZNACZENIE

Wykorzystajcie wydruk przygotowany wydruk i postawcie Ozobota na torze w dowolnym miejscu i zaobserwujcie, które ruchy Ozobot odczytuje. Te 4 kody stanowią tak zwane “super-ruchy” z tablicy z zestawieniem OzoKodów. Zauważcie, że kod “tornado” jest odwróceniem ruchu “rotacja”, a ruch “zygzak” odwróceniem ruchu “spacer w tył”. Możecie zobaczyć na przygotowanym torze, jak to działa: jeśli Ozobot odczytuje kod [czerwony, zielony, czerwony, zielony] wtedy wykonuje ruch tornado. Jeśli Ozobot widzi kod z odwróconymi kolorami zaczyna się obracać (ruch rotacja). Niektóre kody są symetryczne, na przykład “jedź wolno” lub “jedź szybko” wtedy nie ma znaczenia, od której strony Ozobot będzie je odczytywał, jednak nie wszystkie takie są (podobnie jak te, których przed chwilą używaliście). Pamiętajcie, aby ustawić je zgodnie z tym jak Ozobot je odczytuje. W tabeli wszystkie kody są zapisane od lewej do prawej.

CZY ISTNIEJĄ TEŻ INNE ROBOTY PODĄŻAJĄCE ZA LINIĄ?

Tak, bardzo dużo robotów tego typu jest używanych w fabrykach, magazynach, szpitalach a nawet w restauracjach! Niektóre z najwcześniej zbudowanych Pojazdów Automatycznie Sterowanych (AGVs) były właśnie robotami podążającymi za linią (Line Follower). Mogą one podążać za linią namalowaną lub wbudowaną w podłogę, sufit, lub za przewodem elektrycznym w podłodze.

W podsumowaniu mogę stwierdzić, że tworzenie warunków dla nowoczesnego nauczania poprzez rozwijanie metod aktywnego i praktycznego uczenia się na wszystkich etapach edukacyjnych, wdrażanie rozwiązań w obszarze e-edukacji, wykorzystywanie nowych technologii w procesie kształcenia, opracowanie materiałów metodycznych i dydaktycznych z wykorzystaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) - to tylko wybrane czynniki stwarzające warunki dla rozwoju nowoczesnej i efektywnej edukacji, tworzące warunki dla nowoczesnego nauczania poprzez rozwijanie metod aktywnego i praktycznego uczenia się na wszystkich etapach edukacyjnych. Koniecznym jest podejmowanie przez środowiska edukacyjne działań skupiających się na stwarzaniu uczniom możliwości spełniania się na różnych polach aktywności i odkrywania własnych talentów.

Dlatego pożądane jest wdrażanie innowacji pedagogicznych, ubogacanie oferty zajęć pozalekcyjnych, udział w rozmaitych projektach edukacyjnych zewnętrznych i międzynarodowych. Pomocnym motorem napędzającym w tej kwestii może być realizacja projektów, przedsięwzięć, programów innowacyjnych przy wykorzystaniu funduszy unijnych przewidzianych dla oświaty w nowej perspektywie finansowej Unii Europejskiej na lata 2016 – 2020¹. Możliwości na tym polu jest dużo.

Bożena Solecka doradca metodyczny

Powiatowego Ośrodka Doradztwa Metodycznego w Polkowicach

1. http://www.kuratorium1.home.pl/kuratorium2/nadzor_pedagog/informacja_ogolna/Fundusze_unijne_dla_oswiat.pdf; dostęp: 18.11.2016r.

GODNE UWAGI

Portret współczesnego ucznia – co wpływa na sukces edukacyjny?

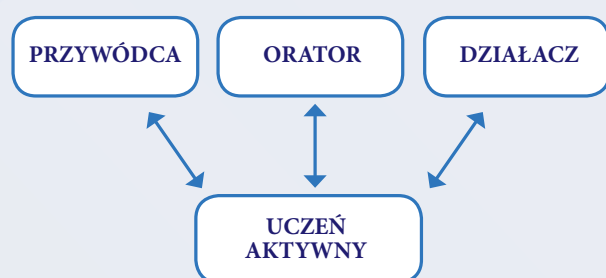
Współczesna polska szkoła ma za zadania wyposażyć ucznia w wiedzę oraz przygotować go do funkcjonowania w społeczeństwie. Osobą która ma znaczący wpływ na realizację tego zadanie jest nauczyciel. Aby jednak nauczyciel mógł być skuteczny w trudnym procesie nauczania, musi dokonać wyboru najskuteczniejszych metod pracy dla efektywnego przekazu wiedzy uczniowi. Żeby dobrze nauczyć i w efekcie wyposażyć ucznia w niezbędne umiejętności, nauczyciel powinien nie tylko dobrze poznać swojego ucznia (jego indywidualne cechy oraz predyspozycje) ale powinien także współpracować z jego rodzicami.

Zdolność przyswajania informacji przez ucznia, jego umiejętność myślenia abstrakcyjnego, umiejętność przyswajania wiedzy, elastyczność myślenia, wytrzymałość, zdolność do systematycznej pracy, zainteresowanie proponowaną tematyką, otwartość na nowe doświadczenia oraz chęć do pracy - to czynniki mające istotne znaczenie dla prawidłowego przebiegu procesów edukacyjnych.

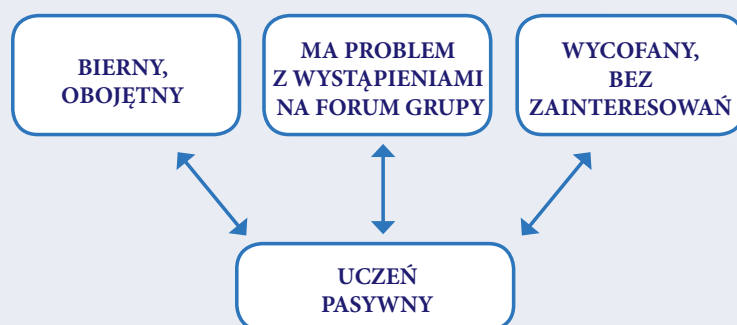
Znajomość wyżej wymienionych elementów, pozwala nauczycielowi na wybór strategii i metod pracy, dzięki którym skutecznie dotrze z przekazem wiedzy. Jak skutecznie edukować? Jak zainteresować ucznia tematyką prowadzonych zajęć? Jakie czynniki warunkują prawidłowe i efektywne zaangażowanie się ucznia w procesy nauczanie? Jaki jest uczeń? Na ile jest on zdolny do współpracy? Jakie wsparcie w otrzymuje od swoich opiekunów? Co go ciekawi i interesuje? Aby osiągnąć sukces edukacyjny, nauczyciel powinien znać odpowiedzi na powyższe pytania.

Na portret współczesnego ucznia ma wpływ wiele czynników. Decydują one o sukcesie nauczyciela w edukowaniu swoich podopiecznych. Nauczyciel najczęściej natrafia na swojej drodze dwa typy uczniów. Ucznia aktywnego i ucznia pasywnego.

PORTRET UCZNIĄ AKTYWNEGO:

PORTRET UCZNIĄ PASYWNEGO:

Bardzo istotnym i niezwykle ważnym dla prawidłowości przebiegu procesów nauczania są metody wychowawcze i postawy życiowe preferowane przez jego rodziców. Na sukces edukacyjny ucznia w znacznym stopniu wpływa postawa jego rodziców oraz to na ile są oni dla niego wsparciem i wzorem do naśladowania. Jaką otrzymuje od nich pomoc i na ile angażują się oni w trudny proces opieki i wychowania. Istotnym elementem warunkującym sukces ucznia w szkole jest także panująca w jego domu atmosfera.

Czynniki warunkujące sukces edukacyjny ucznia:

Wszystkie wymienione elementy wpływają na rozwój intelektualny i emocjonalny ucznia. Warunkują one prawidłowość rozwoju indywidualnych cech charakteru, predyspozycji oraz zainteresowań ucznia. Właściwe rozpoznanie przez nauczyciela środowiska domowego i rodzinnego ucznia w bardzo istotny sposób wpływa na dobór przez niego metod pracy, pozwalających uczniowi osiągnąć sukces w szkole.

Grzegorz Kochman – doradca metodyczny
Powiatowego Ośrodka Doradztwa Metodycznego w Polkowicach

OSOBY GŁUCHE I GŁUCHONIEWIDOME W POLSCE

Badanie Stanu Zdrowia Ludności Polski w 2009 r. wskazuje na blisko 700 tys. osób z uszkodzeniem narządu słuchu. Podczas Narodowego Spisu Powszechnego w 2011r. około 100 tys. osób zadeklarowało się jako osoby z niepełnosprawnością słuchową (występującą jako jedyne schorzenie). Według szacunkowych danych Polskiego Związku Głuchych blisko 40 tys. osób głuchych używa w komunikowaniu się różnych form języka niewerbalnego. Ze względu na brak wyodrębnionej kategorii orzeczniczej, jeszcze trudniejsze jest określenie liczby osób głuchoniewidomych w Polsce; Towarzystwo Pomocy Głuchoniewidomym szacuje ją na 3000 osób.

Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych definiuje pojęcie „język” jako język mówiony, język migowy oraz inne formy komunikacji alternatywnej. Nie ulega jednak wątpliwości, że w relacjach społecznych dominuje język werbalny, którym posługuje się zdecydowana większość obywateli. Z tego powodu osoby głuche i głuchoniewidome bywają wykluczane z życia społecznego i stają się ofiarami dyskryminacji. Konieczność znajomości i biegłego używania języka polskiego jest dla wielu z nich barierą w zakresie realizacji podstawowych praw i wolności obywatelskich.

Ustawa o języku migowym i innych środkach komunikowania się, która obowiązuje w Polsce od 2012 roku, jest pierwszym powszechnie obowiązującym aktem prawnym jednoznacznie podkreślającym prawo osób głuchych i głuchoniewidomych do porozumiewania się za pomocą swobodnie wybranych metod komunikacji niewerbalnej.

Kontrola przeprowadzona przez Rzecznika Praw Obywatelskich w 2013r. – dotycząca obsługi osób głuchych i głuchoniewidomych w urzędach administracji publicznej – wskazuje, że **dla urzeczywistnienia prawa osób głuchych i głuchoniewidomych do porozumiewania się w sprawach urzędowych swobodnie wybraną metodą komunikacji, niezbędne są zarówno zmiany o charakterze legislacyjnym, jak i zmiany w praktyce stosowania ustawy.**

WNIOSKI I ZALECENIA W ZAKRESIE SPRAWNEJ OBSŁUGI OSÓB GŁUCHYCH I GŁUCHONIEWIDOMYCH PRZEZ INSTYTUCJE PUBLICZNE:

1. Ukryte (pozornie niewielkie) zapotrzebowanie na usługi tłumaczy i negatywne nastawienie urzędników do realizacji obowiązków wynikających z ustawy o języku migowym.
2. Wąska grupa podmiotów zobowiązanych i ograniczenia dotyczące podmiotów uprawnionych. Obowiązek udostępnienia usługi tłumacza dotyczy wyłącznie organów administracji publicznej. Szczególnym problemem wydaje się wyłączenie z zakresu obowiązywania ustawy podmiotów leczniczych. Dostęp do usług tłumaczeniowych jest z kolei uwarunkowany posiadaniem przez osobę głuchą lub głuchoniewidomą orzeczenia o niepełnosprawności.
3. Znaczna dysproporcja między poziomem obsługi osób głuchych a głuchoniewidomych (na niekorzyść osób głuchoniewidomych).
4. Podstawową metodą komunikacji z osobą głuchą lub głuchoniewidomą pozostaje pośrednictwo osoby przybranej (najczęściej członka rodziny).
5. Nadużywanie możliwości zastąpienia profesjonalnego tłumacza przeszkolonym urzędnikiem.
6. Brak formalnoprawnych możliwości weryfikowania poziomu umiejętności posługiwania się językiem migowym przez tłumacza lub pracownika organu administracji publicznej.

Opracowanie:

Halina Furmann – logopeda Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej w Polkowicach

ROLA PRZEDSZKOLA W KSZTAŁCENIU DZIECKA – SZANSA CZY KONIECZNOŚĆ?

Przedszkole jest miejscem, gdzie każde dziecko uczestniczące w zajęciach ma możliwość wszechstronnego rozwoju, realizowania swoich pasji a także jest miejscem ciekawych zabaw. Możemy zauważyć jak ważne i potrzebne są placówki wychowania przedszkolnego. Instytucje te dają szansę na prawidłowy i harmonijny rozwój każdego dziecka oraz możliwość do aktywnego spędzania wolnego czasu wśród rówieśników.

Moje krótkie rozważania mają na celu wskazanie czy przedszkole przygotowuje dzieci do osiągnięcia gotowości szkolnej. W przedszkolu proponowane są różne formy zajęć z użyciem różnych środków dydaktycznych a tym samym chcę udowodnić, że jest to placówka która stwarza ogromne możliwości rozwojowe dla dzieci. Jednoznacznie mogę stwierdzić, że wymagane obszary do osiągnięcia gotowości szkolnej przez dzieci są w pełni zaspokajane poprzez podmiotowe traktowanie każdego dziecka. Dziecko uczy się zachowań społecznych, podejmuje interakcje, realizuje kontakty społeczne. Dzięki tym doświadczeniom jest bardziej przygotowane na kolejny etap edukacji wczesnoszkolnej. Przy współpracy z różnymi instytucjami lokalnymi i władzami miasta chcemy aby te efekty kształcenia były jak najlepsze. Badania oraz ich wyniki pozwoliły mi tym bardziej być świadomym dobrego wpływu przedszkola na nasze dzieci. Przy zaangażowaniu nas nauczycieli i pomocy rodziców rozwój poznawczy, emocjonalny i motoryczny każde dziecko jest w stanie osiągnąć a postępy dzieci są zauważalne każdego dnia to w grupie oraz w domu. Sądzę że tak bogata oferta oraz sposób prowadzenia zajęć i duże zaangażowanie rodziców w wychowanie daje duże możliwości rozwojowe dzieci. Bardzo ważne jest aby nauczyciele zrozumieli jaka duża odpowiedzialność spoczywa na nich samych. Proces kształcenia w dużej mierze zależy nie tylko od pedagogów ale również od rodziców. Przy wspólnej i konsekwentnej współpracy zamierzone cele można osiągnąć. Rola przedszkola jest bardzo znacząca w kształtowaniu młodego pokolenia jest miejscem wspierania rozwoju dzieci. Jednocześnie nie ponosi ono całej odpowiedzialności za cały proces wychowawczy, rodzice powinni sobie uświadomić konieczność ich systematycznego posyłania

i odpowiedzialności rodzicielskiej za swoje pociechy. Jeśli te wszystkie warunki zostaną spełnione, to przedszkole z praktycznego punktu widzenia jest szansą na lepszą jakość kształcenia i wychowania. Z zebranego materiału i dokonanych analiz wynika, że przedszkole jest miejscem w którym panuje przyjazna atmosfera dzieci traktowane są podmiotowo, ponieważ każde z nich jest dla nauczyciela ważne a to się przekłada na jego dobre samopoczucie podczas całodziennego pobytu w przedszkolu. Poczynania edukacyjne są odpowiednio dostosowane do indywidualnych potrzeb dziecka oraz ich predyspozycji. Można zauważyć ogromną różnorodność form pracy z dziećmi i duże zaangażowanie nauczycieli. Dzięki podejmowanym przez nauczycieli i rodziców działaniom dzieci bardzo chętnie przychodzą do przedszkola i uczestniczą w zajęciach muzycznych, tanecznych, plastycznych oraz językowych.

Kończąc swoje rozważania podjęte w tym artykule można powiedzieć że obie strony widzą wielkie korzyści praktyczne posyłania dzieci do przedszkola. Rodzice spokojnie mogą spełniać się zawodowo mając świadomość, że ich dziecko ma zapewnioną opiekę a przy tym uczy się nowych zachowań, współpracy w grupie rówieśniczej nabywając coraz to nowe umiejętności. Staje się bardziej samodzielne, świadome swojej indywidualności w ten sposób poznaje świat i rzeczywistość która go otacza. Początki w szkole zawsze są dla dziecka i rodzica sytuacją trudną. Moim zdaniem aby uniknąć przykrych niepowodzeń, niepotrzebnego stresu rodzice powinni pamiętać o rozmowie z dzieckiem i spędzaniu z nim więcej wolnego czasu, pytać je często o to co robi, co się zdarzyło. Przed rozpoczęciem nauki w szkole warto przyzwyczaić jego do tego typu rozmów. Wykształcić w nich pewne nawyki. Takie podejście z mojego własnego doświadczenia może gwarantować rozpoznanie niepokojących stanów emocjonalnych a to pozwoli na szybką reakcję z naszej strony na udzielenie wsparcia i zażegnanie potencjalnego problemu.

Opracowanie:

Edyta Wojtowicz

Przedszkole Miejskie Nr 6 w Polkowicach

WIZUALNE PROGRAMOWANIE W SZKOLE PODSTAWOWEJ – PROPOZYCJE DZIAŁAŃ

Podstawowe zadanie szkoły, jakim jest niewątpliwie alfabetyzacja w zakresie czytania, pisania i rachowania wymaga szczególnie dzisiaj, w dobie rozwoju nowych technologii, poszerzenia o alfabetyzację w zakresie myślenia komputacyjnego². To znaczy poszerzenia o umiejętności rozwiązywania problemów z różnych dziedzin z wykorzystaniem metod oraz narzędzi wywodzących się z informatyki oraz lepsze zrozumienie, jakie są możliwości komputerów, ich zastosowań i technologii we współczesnym świecie.³

Proponowane zmiany w Podstawie programowej z przedmiotu informatyka często są określane jako „wprowadzanie programowania od najmłodszych lat”. Określenie to, choć jest bardzo nośne, to jednak stanowi skrót myślowy i może prowadzić do niezrozumienia zamierzeń autorów nowej podstawy programowej. Trudno wyobrazić sobie, aby dzieci, tym bardziej te najmłodsze, uczyły się programowania w formalnym języku i poważnej algorytmiki. Wcześniejsze etapy edukacyjne przez: gry, zabawy, komputerowe symulacje i wizualne programowanie powinny przygotować ucznia do dalszego procesu rozwiązywania problemów programistycznych przy pomocy języka tekstowego.

W pierwszej kolejności należy zadbać o rozwój myślenia logicznego, o umiejętność rozwiązywania problemów i dopiero wtedy, kiedy uczeń dochodzi do pewnej metody rozwiązywania, siada i programuje – nie odwrotnie.⁴

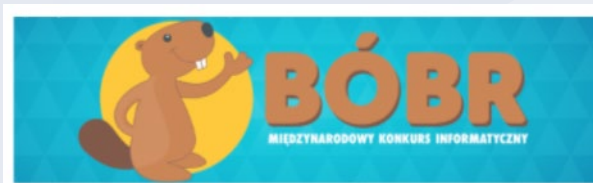
2. Maciej M. Sysło, „Myślenie komputacyjne. Informatyka dla wszystkich uczniów”, <http://www.ktime.up.krakow.pl/symp2011/referaty2011/syslo.pdf>; dostęp: 22.11.2016r.

3. <https://men.gov.pl/wp-content/uploads/2015/07/propozycja-zmian-w-podstawie-programowej.pdf>; dostęp: 22.11.2016r.

4. <http://di.com.pl/trzeba-uczyc-dzieci-programowania-ale-nie-mozna-na-tym-skonczyz-wywiad-z-prof-maciejem-m-syslo-52684>; dostęp: 22.11.2016r.

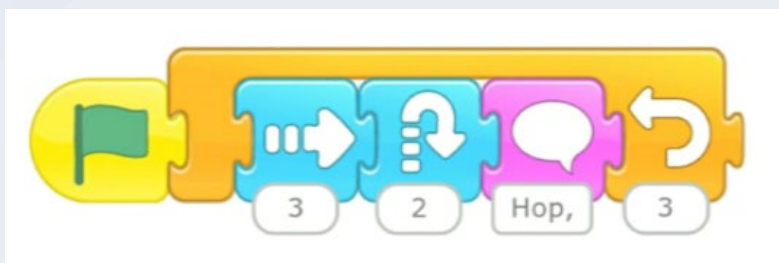
Dlatego proces nauki programowania w szkole podstawowej powinien przebiegać przemysłanie, z uwzględnieniem wieku oraz możliwości uczniów. Uczniowie nie muszą być programistami, żeby brać udział w ciekawych ogólnopolskich przedsięwzięciach kształtujących umiejętność twórczego rozwiązywania problemów, takich jak:

- Godzina Kodowania:
<http://godzinakodowania.pl>
- Konkurs Informatyczny Bóbr:
<http://www.bobr.edu.pl>

W kolejnym kroku edukacji programistycznej będzie użycie wizualnego języka kodowania, za pomocą którego uczniowie mogą wykazywać się umiejętnością rozwiązywania problemów z użyciem komputera oraz stosowania algorytmicznego podejścia do zadań. Przykładowe narzędzie, służące do realizacji tychże celów, jest środowisko programistyczne Scratch - służące do tworzenia i uruchamiania programów w tym języku. Scratch umożliwia łatwe tworzenie interaktywnych historyjek, animacji, gier, muzyki.

Programowanie odbywa się w sposób wizualny, tzn. elementy języka mają kształt puzzli a poprzez „przeciąganie” mogą być układane w określonym porządku. W ten sposób tworzy się kod przypisany określonemu obiektowi. Obiekty mogą reagować na zdarzenia zewnętrzne. Wygląd postaci przypisanych do obiektów można wybierać z zasobnika, tworzyć lub importować z zewnątrz.

Scratch to także społecznościowy serwis, pozwalający każdemu użytkownikowi na umieszczanie stworzonych w tym języku programów, dyskusowanie o nich oraz oglądanie i pobieranie prac stworzonych przez innych użytkowników tego serwisu.

Z myślą o najmłodszych uczniach – edukacji wczesnoszkolnej – powstał program Scratch Junior. Jest to aplikacja będąca uproszczoną wersją Scratcha, a podstawowa różnica polega na tym, że zamiast komend zastosowano klocki z piktogramami, które je reprezentują. Podobnie jak w Scratchu, programowanie polega na układaniu kodu poprzez dołączanie do siebie kolorowych bloczków. W tym programie sekwencja bloczków jest budowana poziomo, a nie - jak to ma miejsce w Scratchu - z góry na dół. Junior proponuje sześć kategorii bloczków, wyróżnionych odmiennymi kolorami.

Należy również wspomnieć o projekcie edukacyjnym Mistrzowie Kodowania, który ma na celu upowszechnienie nauki programowania w polskich szkołach. Obejmuje on uczniów szkół

podstawowych, gimnazjum oraz szkół ponadgimnazjalnych z całej Polski. W ramach zajęć dzieci uczą się programowania w intuicyjnym języku Scratch. Nauczyciele biorący udział w programie zostali przeszkoleni przez ekspertów, by przez kolejnych 8 tygodni prowadzić zajęcia programowania w swoich szkołach. Udział w programie jest bezpłatny i niewątpliwie godny zainteresowania. Szczególnie przydatne w prowadzeniu zajęć programowania będą materiały – scenariusze zajęć stworzone przez trenerów programu Mistrzowie Kodowania (objęte licencją CC BY-SA 3.0 PL Uznanie Autorstwa 3.0 Polska⁵). Gotowe scenariusze można pobrać w wersji elektronicznej w postaci dokumentu pdf i wykorzystać podczas zajęć szkolnych.

Scenariusze Mistrzowie Kodowania Junior	Scenariusze dla klas 4-6 szkoły podstawowej
• Skaczące piłeczki • Labirynt • Sudoku • Wiosna, lato, jesień, zima... • Działania matematyczne • Wyraz, sylaby, głoski, litery • Linijki • Zegar • Kręte ścieżki • Mniej niż, więcej niż... • Równoliczność zbiorów • Dojdz do celu! • Kot w labiryncie • Znaki rzymskie • Zgadnij co... • Rebusy • Ortografia z kotkiem • Gdzie jest piłka?	• Wprowadzenie 1 - Korzystanie z konta Scratch • Wprowadzenie 2 - Opis środowiska Scratch • Wprowadzenie 3 - Słowniczek podstawowych bloków • Moduł 1 - „Pierwsze kroki w Scratch’u” • Moduł 2 - „Kot goni mysz” • Moduł 3 - „Kot w labiryncie” • Moduł 4 - „Kot zastawia pułapkę na mysz” • Moduł 5 - „Gra zręcznościowa - odbijanie piłeczki” • Moduł 6 - „Gra logiczna - zgadywanie liczby” • Moduł 7 - „Zawody lekkoatletyczne duszków” • Moduł 8 - „Multimedialna kartka świąteczna”

Kolejną inicjatywą na polu programowania jest *Code Week Polska* – stanowiący część *Europejskiego tygodnia Programowania*. W tym roku odbył się już po raz trzeci, a jego celem jest popularyzacja i promocja nauki programowania wśród dzieci, młodzieży i dorosłych. Warsztaty, szkolenia, czy debaty, które odbyły się w ramach Europejskiego Tygodnia Kodowania, także w Polsce, miały służyć zachęcaniu do nauki kreatywnego programowania.

5. <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/pl/>; dostęp: 7.12.2016r.

W inicjatywę „Tygodnia kodowania” bardzo aktywnie włączyło się w tym roku Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II w Polkowicach przeprowadzając w szkole akcję „Godzina kodowania”. Warto także przy tej okazji wspomnieć, że w tym roku szkoła bierze udział w pilotażowym wdrożeniu programowania w edukacji formalnej, realizując w klasie 1a i 1e innowację pedagogiczną „Nauka programowania na lekcjach informatyki, zajęciach technicznych i zajęciach pozalekcyjnych w Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II” oraz drugi rok uczestniczy w projekcie Mistrzowie kodowania.⁶

Nabycie umiejętności algorytmicznego myślenia, kreatywnego kodowania jest niezwykle ważna dla przyszłości rynku pracy. Według *Grand Coalition for Digital Jobs*⁷, siła robocza w sektorze związanym z technologiami informacyjno-komunikacyjnymi stanowiła w 2011 r. w Europie 6,67 miliona osób, co stanowi jedynie 3,1% osób zatrudnionych w Europie, zaś Komisja Europejska alarmuje, że do 2020 roku zabraknie 900 tys. specjalistów w tej dziedzinie.⁸

Języki programistyczne nie są już domeną tylko informatyków, a narzędziem, które pozwala uczniom rozwijać myślenie kreatywne, doskonalić umiejętności analityczne, nadążać za postępem techniki i z owoców tego postępu świadomie korzystać. Programowanie stało się – obok języka ojczystego i jednego języka obcego – trzecim językiem, który każdy człowiek powinien znać choć na podstawowym poziomie, by rozumieć otaczający go świat i zachodzące w nim zmiany.

Opracowanie:

Bożena Solecka – doradca metodyczny
Powiatowego Ośrodka Doradztwa Metodycznego w Polkowicach

6. <http://www.gim1.polkowice.pl/75-2016-2017/1128-tydzie%C5%84-kodowania-2017.html>; dostęp: 7.12.2016r.

7. <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/digital-skills-jobs-coalition>; dostęp: 7.12.2016r.

8. <https://codeweek.org.pl/o-projekcie/>; dostęp: 7.12.2016r.

MUTYZM SELEKTYWNY – coś więcej niż tylko nieśmiałość.

Zawstydzenie, cichy, słaby głos lub też zupełne milczenie w nowych i nieznanych sytuacjach społecznych, jest zachowaniem wpisanym w nieśmiałość. Zwykle jednak dłuższe przebywanie w danym środowisku, a także pogłębienie znajomości z partnerem interakcji powoduje stopniową poprawę funkcjonowania dzieci zahamowanych. Dzieci te powoli nawiązują kontakt słowny i w miarę osiągania coraz większej dojrzałości i treningu społecznego, potrafią względnie prawidłowo funkcjonować w najbliższym środowisku. Ich postawa, wynikająca zwykle z zahamowanego temperamentu stanowi jedynie o utrudnieniu w budowaniu relacji społecznych z innymi.

A co w sytuacji, kiedy dziecko, pomimo potrzeby kontaktów, rozwiniętej zdolności do komunikacji werbalnej, i pomimo wszelkich możliwych i długotrwałych starań swojego otoczenia, nie jest w stanie mówić w środowisku zewnętrznym??? Być może wówczas przyczyną takich zachowań może być zaburzenie psychiczne wieku dziecięcego zwane mutyzmem selektywnym. Mutyzm oznacza bowiem stałą niemożność mówienia w wybranych sytuacjach społecznych, zwykle takich, w których jest ono wysoce oczekiwane, np. w przedszkolu lub szkole. Sелеktywność mowy zaznacza się właśnie w tej wybiórczości komunikacji, w zależności od kontekstu społecznego. Dzieci z mutyzmem postrzegane są często jako takie, które mają podwójną naturę. W domu bywają głośne i rozhamowane, natomiast poza nim – opisywane są jako skrajnie ciche i milczące, często także lękliwe lub nieuzewnętrzniające żadnych emocji. Co więcej, dzieci z mutyzmem selektywnym (MS) w wybranych sytuacjach, czy też w kontakcie z określonymi osobami - nie tylko nie są w stanie mówić, ale problemem może być dla nich także wydobywanie jakiegokolwiek dźwięku aparatem mowy (np. sapnięcia, gwizdu czy demonstracja odgłosu zwierzęcia). W przypadku nasilenia problemu, możemy się także spodziewać dużych trudności w podejmowaniu innych niż komunikacja werbalna zachowań – uczestniczeniu w aktywnościach ruchowych, plastycznych, graficznych, czy też w swobodnej zabawie z innymi. Zdarza się, iż symptomatyka objawów rozciągać się będzie także na funkcje fizjologiczne, ograniczające możliwości dziecka w jedzeniu i piciu w danym środowisku.

Wpływ wymienionych przejawów zaburzeń pozostaje tak istotny, że całościowo dezorganizuje funkcjonowanie dziecka w otoczeniu, uniemożliwiając mu podejmowanie satysfakcjonujących relacji z rówieśnikami oraz dorosłymi. Milczące dzieci, pomimo iż często pozostają akceptowane przez otoczenie rówieśników, funkcjonują zwykle trochę na obrzeżach grupy społecznej. Cierpi na tym także czynnik dydaktyczny, ponieważ problemy w interakcjach i komunikacji problematyzują możliwość wykazywania się posiadanymi przez dziecko umiejętnościami. Dziecko z mutyzmem nie wyrecytuje wierszyka, nie odpowie na zadane pytanie nauczyciela, nie będzie też w stanie brać aktywnego udziału w zajęciach przedszkolnych lub szkolnych, pomimo iż poziom jego potencjału, zdolności czy wiadomości praktycznych będzie optymalny do podjęcia tych aktywności bez większego nakładu energii. Poziom intelektualny dzieci z mutyzmem pozostaje zupełnie niewspółmierny do ich zasobów emocjonalnych, w szczególności odporności psychicznej i poziomu lęku. Milczenie jest u nich manifestowanym objawem poważnego zahamowania temperamentu oraz nadwrażliwości psychicznej prowadzącej do wzbudzania skrajnie wysokiego lęku w sytuacjach komunikacyjnych z innymi. Przyczyny tego zaburzenia pozostają zwykle złożone, ale w dużej mierze zależą one od czynników genetycznych. Sprawczą rolę w podtrzymywaniu objawów mają natomiast postawy otoczenia na zaburzenia, zarówno te które związane są domem rodzinnym dziecka, jak i te związane z nieprawidłowymi oddziaływaniami środowiska zewnętrznego. Brak fachowej pomocy i interwencji terapeutycznej skutkuje utrwalaniem niewłaściwych wzorców reagowania, a może także doprowadzić do szeregu powikłań i rozwinięcia zaburzeń towarzyszących, związanych m.in. z rozwinięciem fobii społecznej, zaburzeń depresyjnych, opozycyjno-buntowniczych, czy też zaburzeń osobowości w dorosłości. Dlatego też bardzo istotne jest wczesne rozpoznanie symptomów oraz skierowanie potencjalnego dziecka z mutyzmem selektywnym do psychologa, który podejmie stosowne czynności diagnostyczne oraz terapię. Im wcześniejsza interwencja i organizacja pomocy psychologicznej, tym większa szansa na poprawę funkcjonowania, a także mniejsze prawdopodobieństwo rozwinięcia kolejnych objawów chorobowych.

Opracowanie:

Beata Błażewicz-Sip psycholog

Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej w Polkowicach

E-learning w wykształcaniu poprawności językowej – o modelu ADDIE

Z wieloletniej praktyki nauczyciela języka polskiego wynika, że poprawność językowa wypowiedzi stwarza problemy uczniom i studentom, również ludziom, których codzienna praca polega, między innymi, na prowadzeniu korespondencji czy formułowaniu innych tekstów użytkowych. W szkole na wszystkich etapach kształcenia podstawy programowe stawiają wymagania co do precyzyjności i zachowania wszelkich prawideł wypowiedzi pisemnej czy ustnej, w życiu społecznym natomiast niejednokrotnie można się znaleźć w sytuacji niekomfortowej z racji nieświadomości zasad rządzących językiem.

Wychodząc naprzeciw ewentualnym oczekiwaniom użytkowników języka polskiego, warto stwarzać sytuację edukacyjną, która zapewni swoistą dyskrecję w trakcie zgłębiania tajników systemu językowego. Być może niekorzystnie byłoby uczyć się ponownie w systemie klasowo-lekcyjnym lub stacjonarnym kultury języka. Ponadto pewną normą stały się obecnie nauka, praca zawodowa czy też realizowanie wszelkich przedsięwzięć z wykorzystaniem urządzeń mobilnych i Internetu. W celu pozyskania uwagi osób zainteresowanych wypracowaniem precyzji w przekazywaniu myśli za pomocą słów można by więc sięgnąć do zasobów metod i narzędzi kształcenia na odległość.

Słuszna wydaje się teza, że tworzenie kursu e-learningowego według modelu ADDIE zapewnia należyte zaprojektowanie procesu e-szkolenia. Organizowana tu jest praca zespołu projektowego, w którym znajdują się osoby pełniące ustalone role – kierownik projektu, ekspert merytoryczny, metodyk, specjalista ds. informatycznych, specjalista ds. grafiki multimedialnych. „Głównym założeniem tego modelu jest iteracyjność procesu budowy kursu. Sprawia to, że projektowanie treści szkoleniowych jest procesem ciągłym. [Hyla, 2007]”⁹. Akronim ADDIE pochodzi od słów:

Analysis,

Design,

Development,

Implementation,

*Evaluation*¹⁰.

ADDIE symbolizuje więc etapy tworzenia treści e-szkolenia. Analysis – analiza przewiduje ustalenia dotyczące zakresu projektu, wyboru technologii, odbiorców treści kursu, przy tym ich aktualnej wiedzy i potrzeb w danej kwestii. Na etapie analizy istotne jest również sformułowanie celów e-szkolenia ujmujących zakres wiadomości, kompetencji, umiejętności do opanowania przez uczestników, także wskaźniki osiągnięcia tychże celów. Niezbędne wydaje się w momencie analizy określenie ewentualnych ograniczeń, na przykład przewidywań dotyczących udostępnienia materiałów szkoleniowych, w tym plików dźwiękowych, zależnie od przepustowości łącz. Należy też ustalić ramy czasowe projektu oraz zebrać wszelkie dane do

9. Iliero.com, Jak powstaje szkolenie? Model ADDIE i rapid e-learning.

10. Tamże.

analizy – przeprowadzić wywiady czy ankiety tak wśród odbiorców przyszłego e-kursu, jak i osób odpowiedzialnych za efekty szkolenia. Na opisywanym etapie kształtują się ustalenia, od których zależne są wszystkie działania podejmowane w kolejnych fazach cyklu projektowego.

Design, czyli projekt lub projektowanie to stadium dobierania odpowiednich środków do realizacji sformułowanych już celów e-szkolenia. Ekspert merytoryczny przedstawia materiały, w oparciu o które dobierane są właściwe treści, elementy interakcyjne i multimedialne. W tej fazie planuje się podział na moduły, lekcje i tematy, opracowuje się zamysł wizualny projektu oraz strategię techniczną. Powstaje tu scenariusz ze szczegółowymi opisami ekranów, biorąc pod uwagę układ treści czy sposób nawigacji.

Kolejny krok to *Development*, faza prac rozwojowych o charakterze technicznym. Zaplanowane treści są opracowywane i integrowane, przygotowuje się określone elementy szkolenia, czyli teksty, pliki dźwiękowe, animacje, filmy, interakcje, gry edukacyjne, symulacje. W finale działań przeprowadza się testy zgodności ze specyfikacjami i standardami.

Implementation to etap wdrożenia czy uruchomienia e-kursu, kiedy jest instalowany w środowisku przeznaczonym dla uczestników szkolenia. Niezbędne wydają się i tu testy funkcjonalności, aby uruchomienie przebiegło efektywnie. Po udostępnieniu uczestnikom materiałów zapoczątkowany zostaje proces nauczania i uczenia się. Warto przy tym zauważyć, że rola i funkcja nauczyciela w kształceniu na odległość, również eksperta merytorycznego lub technicznego, wiążą się z gotowością do wspierania ucznia/ studenta w całym procesie edukacyjnym, podobnie jak w nauczaniu tradycyjnym. Wydają się konieczne starania o efektywność kształcenia zdalnego, wzbudzenie odpowiedniej motywacji osoby uczącej się do aktywnego uczestnictwa w e-learningu. Jak pisze Iwona Mokwa-Tarnowska w artykule „Struktury wsparcia a efektywność kształcenia w środowisku e-learningowym”:

„Kursy online przynoszą świetne efekty edukacyjne, jeśli ich uczestnicy są przez cały czas wspierani przez nauczyciela nadzorującego ich pracę w środowisku e-learningowym. Wsparcie to może mieć charakter wyprzedzający lub reaktywny. Pierwsze oznacza, że nauczyciel musi przewidzieć, co w strukturze kursu i materiałach w nim umieszczonych może sprawiać problemy studentom, oraz wprowadzić odpowiednie wskazówki, podpowiedzi i rady, które będą stanowić dla nich przewodnik w czasie samodzielnego studiowania i pomogą im osiągnąć zamierzone cele ogólne oraz szczegółowe. Drugie polega na szybkim zareagowaniu w sytuacji, gdy uczący się szuka pomocy lub gdy system wskazuje, że nie radzi sobie z poprawnym wykonywaniem pewnych ćwiczeń, nie robi niektórych zadań lub rzadko loguje się na stronie kursu”¹¹.

Zasadne wydaje się zatem uświadomienie sobie przez nauczyciela-mentora, że trudno oczekiwać od każdego ucznia/ studenta dociekliwości i wytrwałości w poszukiwaniu właściwych rozwiązań wyznaczonych zadań. Stąd powinno się zachęcać do aktywnego e-learningu poprzez dostosowanie wymagań do możliwości i potrzeb osoby uczącej się. Oczywiście, ważne jest formułowanie informacji zwrotnych, najsukuteczniejsze przy tym będzie dostrzeganie wysiłku w procesie edukacyjnym i wzmacnianie adekwatnymi, pozytywnymi komunikatami.

11. Iwona Mokwa-Tarnowska, *Struktury wsparcia a efektywność kształcenia w środowisku e-learningowym*, *E-mentor* nr 2 (54) / 2014

Efekty pracy zespołu projektowego zostają poddane ocenie w fazie ewaluacji – Evaluation. Należy określić stopień osiągnięcia założonych celów, ocenić przeprowadzone działania, formę i treść opracowanego e-szkolenia. Można sformułować zestaw pytań w różnych formach narzędzi ewaluacyjnych i zbadać efektywność szkolenia w obszarach reakcji i satysfakcji, nauczania, rezultatów nabycia przez uczestników wiedzy i umiejętności.

Opracowanie:

Dorota Szmidt doradca metodyczny

Powiatowego Ośrodka Doradztwa Metodycznego w Polkowicach

MAM POMYSŁ

Nauczanie tradycyjne a program TARGET

Struktura TARGET	Ujęcie tradycyjne	Zalecenie TARGET
Zadanie	Nauczanie oparte na pracy z podręcznikiem, odpytywaniu („wydawaniu lekcji”), wypełnianiu zeszytów ćwiczeń i sprawdzianach. Wszyscy uczniowie słyszą i widzą to samo i wykonują takie same czynności; nacisk na przerobienie materiału i zapamiętywanie. Głównym środkiem motywacyjnym jest system ocen wsparty ewentualnie różnymi nagrodami zewnętrznymi.	Znaczne zróżnicowanie czynności dydaktycznych dobieranych pod kątem zadań interesujących ucznia i wewnętrznie angażujących; takich, które odwołują się do wiedzy, wartości i doświadczeń ucznia. Akcentuje się celowość czynności dydaktycznych i tak je konstruuje, by były dla uczniów atrakcyjne intelektualnie i emocjonalnie, by mogli docenić wartość tego, czego się uczą (bez nacisku na sprawdziany, stopnie, nagrody zewnętrzne). Żeby zagwarantować optymalny poziom trudności zadań, naucza się uczniów umiejętności stanowienia celów i kierowania własną nauką; kiedy trzeba, indywidualizuje się przydział materiałów dydaktycznych, zadania i stopień ich trudności.
Władza	Nauczyciel narzuca normy życia i pracy w klasie, podejmuje jednostronnie decyzje o treści i metodach nauczania. Zachowanie uczniów jest ściśle wyznaczone przez szkolne i klasowe normy, a sposobność do uczenia się, jaką otrzymują uczniowie, w ogromnej mierze określona jest przez nauczyciela i podręcznik.	Nauczyciel dzieli władzę z uczniami i sprawuje ją, mając na względzie potrzeby i uczucia uczniów. Nauczyciel chętnie wita wszelkie zainteresowanie uczniów materiałem nauczania i pytania dotyczące materiału i nawiązuje do nich. Uczniowie często mają okazję do decydowania, co robić i jak. Uczestniczą w stanowieniu norm postępowania i mają wpływ na zróżnicowanie sposobności do uczenia się.

Nagradzanie	Przynajmniej pośrednio uczniowie nieustannie konkurują o uznanie i nagrody. Pewni uczniowie wciąż otrzymują wysokie oceny, ich prace są chwalone i wystawiane na widok publiczny, wygrywają wszelką rywalizację i nagrody. Inni z rzadka (lub wcale) zdobywają uznanie i nagrody, jako że zależą one w największej mierze albo wyłącznie od bezwzględnego poziomu osiągnięcia, niezależnie od zróżnicowanego wkładu pracy.	Z uznaniem spotykają się wszyscy uczniowie, którzy czynią istotne postępy, nie tylko prymusi. Pod uwagę bierze się wiele rozmaitych osiągnięć, a nie jedynie wyniki sprawdzianów. Uznanie oparte jest na postępach, jakie czyni uczeń na drodze do indywidualnie wyznaczonych celów. W większości przypadków uznanie wyrażane jest w formie niepublicznej pochwały za poczynione postępy; unika się publicznej celebry osiągnięć prymusów.
Grupowanie	Klasa jest zbiorowiskiem jednostek, a nie spójną wspólnotą dydaktyczną. Uczniowie często wchodzi w interakcje z nauczycielem, rzadko między sobą; najczęściej samotnie wykonują zadane prace. Jeśli korzysta się z grupowania, to w celu pobudzenia rywalizacji albo podzielenia uczniów według zdolności i osiągnięć.	Klasa funkcjonuje jako wspólnota dydaktyczna. Obowiązują normy współpracy, oczekiwania adresowane są do wspólnoty. Uczniowie często pracują w parach lub małych grupach po to, by uczestniczyć w społecznym konstruowaniu wiedzy. Grupy otrzymują różnorodne zadania; pod uwagę bierze się więzy koleżeńskie, wspólne zainteresowania i rozmaite inne czynniki obok - albo zamiast - poziomu osiągnięć. Uczniów zachęca się do współpracy, a nie do konkurowania, kto nauczy się więcej i lepiej.
Ocenianie	Wszystkich uczniów ocenia się tymi samymi instrumentami (konwencjonalne testy i sprawdziany). Informacja zwrotna przekazywana jest z reguły publicznie i podkreśla bezwzględny poziom osiągnięcia (liczba lub odsetek poprawnych odpowiedzi) lub przyrównuje do standardu (miejsce ucznia w klasie lub w większej populacji). Sposób przekazania tej informacji często sprawia, że uczniowie traktują ją jako ocenę potwierdzającą poziom możliwości, a nie przyrost możliwości.	Używa się wielu rozmaitych narzędzi oceny; ocenianie ma pomóc uczniom rozpoznać i docenić postępy na drodze do indywidualnie dopasowanych celów. Zasady wyrażania rezultatów oceniania w postaci cenzurek i stopni pozwalają uczniom wykonać inne sprawdziany, poprawić wykonane prace lub w inny sposób podwyższyć rozczarowujący początkowy poziom wykonania.
Czas	Nauczyciel i uczniowie są więźniami sztywnego podziału na godziny lekcyjne. Czynności, które wymagają więcej czasu, niż przewiduje plan lekcji, często w ogóle nie są brane pod uwagę, a nawet te realizowane trzeba często skracać lub przerywać, by ewentualnie wrócić do nich innego dnia.	Plan lekcji jest elastyczny, dzięki czemu można korzystać z szerszej gamy metod. W dodatku zamiast pracować pod dyktando - co robić i kiedy, uczniowie często wykonują większe projekty, które dają im większą swobodę w organizowaniu czasu i pracy (np. zbieranie informacji, współpraca z kolegami). Jeśli jacyś uczniowie potrzebują więcej czasu na wykonanie zadania, otrzymują na to zgodę.

2016 ROK HENRYKA SIENKIEWICZA

POWIATOWY KONKURS O ŻYCIU I TWÓRCZOŚCI HENRYKA SIENKIEWICZA

Mieszkanie bez książki ciemniejsze jest niż bez lampy.

Henryk Sienkiewicz

18 grudnia 2015 r. Senat przyjął uchwałę ustanawiającą rok 2016 Rokiem Henryka Sienkiewicza. „Poprzez swoją twórczość, publicystykę i działalność społeczną budził świadomość narodową, uczył dumy z polskości, umiłowania ojczyzny i zdolności do poświęceń” – podkreślili senatorowie. Za uchwałą opowiedziało się 79 senatorów, 1 wstrzymał się od głosu.

Okazją do ustanowienia Henryka Sienkiewicza patronem 2016 roku jest fakt, że wypada wówczas 100 rocznica śmierci pisarza. Senat Rzeczypospolitej Polskiej ustanowił rok 2016 Rokiem Henryka Sienkiewicza, by w setną rocznicę śmierci oddać należny hołd temu Wielkiemu Polakowi i przyczynić się do popularyzacji jego twórczości oraz idei zawartych w jego książkach – przede wszystkim patriotyzmu i przywiązania do tradycyjnych wartości – napisano w uchwale. Henryk Sienkiewicz – jak głosi senacka uchwała – „w czasach zniewolenia pisał dla pokrzepienia serc, a jego książki zbłądziły pod strzechy”. W uchwale zaznaczono, że kolejne odcinki powieści Sienkiewicza publikowane w czasopiśmie gromadziły na wspólnej lekturze przedstawicieli wszystkich stanów, a wpływ języka Sienkiewicza na współczesną polszczyznę jest trudny do przecenienia. Był i jest ambasadorem polskości, m.in. za sprawą niosącej uniwersalne wartości powieści „Quo vadis”, która dziś, w chwili zderzenia cywilizacji, zyskuje dodatkowe, współczesne znaczenie – napisano. Senat zwrócił się też do organów państwa i instytucji społeczeństwa obywatelskiego, by w swojej działalności w roku 2016 uwzględniły potrzebę popularyzacji twórczości Sienkiewicza.

Henryk Adam Aleksander Pius Sienkiewicz herbu Oszyk, pseudonim Litwos (ur. 5 maja 1846 w Woli Okrzejskiej, zm. 15 listopada 1916 w Vevey), jest jednym z najpopularniejszych polskich pisarzy, autorem cyklu „Trylogia”, powieści „Krzyżacy”, „Quo vadis”, „Rodzina Połanieckich”, „W pustyni i puszcy”. Sienkiewicz otrzymał Nagrodę Nobla w dziedzinie literatury w 1905 r. za całokształt twórczości. W przemówieniu wygłaszanym z tej okazji mówił, że zaszczyt ten jest szczególnie cenny dla syna Polski. Głoszono ją umarłą, a oto jeden z tysięcznych dowodów, że żyje. Głoszono ją podbitą, a oto nowy dowód, że umie zwyciężać – powiedział wtedy pisarz.

Od września 2016 r. Miejsko-Gminna Biblioteka Publiczna w Polkowicach i Powiatowy Ośrodek Poradnictwa Psychologiczno-Pedagogicznego i Doradztwa Metodycznego w Polkowicach już po raz kolejny realizowały wspólnie przedsięwzięcie skierowane do uzdolnionych literacko lub plastycznie uczniów gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych powiatu polkowickiego.

Uczniowie pod opieką nauczyciela przygotowywali pracę na jeden spośród zaproponowanych tematów:

PREZENTACJA MULTIMEDIALNA:

1. Obraz ojczystego kraju w twórczości Henryka Sienkiewicza.
2. Sienkiewicz nieznany - zaprezentuj ciekawostki z biografii pisarza.

PRACA LITERACKA:

1. Twórczość Henryka Sienkiewicza jako doskonała szkoła patriotyzmu dla współczesnego Polaka (esej).
2. Wierszowana biografia Henryka Sienkiewicza.
3. Wola ludzka kończy się tam, gdzie zaczyna się miłość” - czy zgadzasz się z sentencją Henryka Sienkiewicza? W swojej pracy odwołaj się do minimum jednego utworu tegoż autora.
4. „Gdy się ktoś zaczyta, zawsze albo się czegoś nauczy, albo zapomni o tym, co mu dolega, albo zaśnie – w każdym razie wygra.” Rozważ tę myśl w kontekście swoich doświadczeń z lekturą utworów Sienkiewicza (rozprawka)

PRACA PLASTYCZNA:

1. Moja ulubiona postać z książki H. Sienkiewicza - dowolna technika plastyczna, płaska (bez elementów wystających, lepkich i sypkich) lub grafika komputerowa - format prac: A4 lub A3
2. Selfie z Sienkiewiczem – praca fotograficzna (15 cmx20 cm, lub 20x30 cm)
3. Komiks wybranej sceny z powieści Sienkiewicza (maksymalnie 3 strony A4)

Ocena złożonych prac była niezwykle trudna, bo uczestnicy konkursu zadbali o wysoki poziom swoich prac konkursowych. Jury po przeanalizowaniu wszystkich prac ustaliło wyniki, które prezentujemy poniżej.

Wyniki Powiatowego Konkursu Plastycznego o Życiu i Twórczości Henryka Sienkiewicza

Kategoria I – Gimnazja

Lp.	Lokata	Logo	Imię i nazwisko	Wiek/Klasa	Szkoła	Opiekun
1	1 miejsce	STYC 123	Jakub Styczyński	15 lat	Gimnazjum w Radwanicach	Aneta Steciąg
2	2 miejsce	NAT 789	Natalia Romaniak	15 lat	Gimnazjum w Radwanicach	Aneta Steciąg
3	2 miejsce	OLI 567	Olaf Olszewski	15 lat	Gimnazjum w Radwanicach	Aneta Steciąg
4	3 miejsce	DEBO 456	Debora Kot	14 lat	Gimnazjum w Radwanicach	Aneta Steciąg
5	3 miejsce	IZI 898	Izabella Klepusewicz	15 lat	Gimnazjum w Radwanicach	Aneta Steciąg
6	3 miejsce	PRYMA 1809	Nikola Prymatczuk	16 lat/Kl. III D	Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II w Polkowicach	Monika Szybalska
7	wyróżnienie	PUG	Wiktoria Dąbrowska	14 lat/Kl. II B	Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II w Polkowicach	Monika Szybalska
8	wyróżnienie	POLI 123	Paulina Chorażyczewska	15 lat	Gimnazjum w Radwanicach	Aneta Steciąg

Kategoria II – Szkoły ponadgimnazjalne

Lp.	Lokata	Logo	Imię i nazwisko	Wiek/Klasa	Szkoła	Opiekun
1	1 miejsce	Ł.D1997	Łukasz Damrych	Kl. IV HOR	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Beata Zaraś
2	2 miejsce	Nie przyznano	-	-	-	-
3	3 miejsce	Nie przyznano	-	-	-	-
4	wyróżnienie	NO1	Natalia Orłowska	Kl. III TIO	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Beata Zaraś

Wyniki Powiatowego Konkursu Literackiego o Życiu i Twórczości Henryka Sienkiewicza

PRACE LITERACKIE

Kategoria I – Gimnazja

Lp.	Lokata	Logo	Imię i nazwisko	Wiek/Klasa	Szkoła	Opiekun
1	1 miejsce	HCH	Hanna Chorążykiewicz	III b	Gimnazjum nr 2 im. M.Skłodowskiej-Curie w Polkowicach	Magdalena Beller
2	1 miejsce	Andrzej	Magdalena Gaj	II	Katolickie Publiczne Gimnazjum w Polkowicach	Joanna Mielniczuk
3	2 miejsce	Jojo	Julia Ostrowska	III d	Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II w Polkowicach	Monika Szybalska
4	3 miejsce	Voodrey	Aleksandra Popiel	I c	Gimnazjum nr 2 im. M.Skłodowskiej-Curie w Polkowicach	Artur Wasyluk
5	3 miejsce	Brocha	Paulina Broszkiewicz	III d	Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II w Polkowicach	Monika Szybalska

Kategoria II – Szkoły ponadgimnazjalne

Lp.	Lokata	Logo	Imię i nazwisko	Wiek/Klasa	Szkoła	Opiekun
1	1 miejsce	ulson	Urszula Chorążykiewicz	Kl. II c	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Ewa Dudziak-Gaj
2	2 miejsce	Mada	Magdalena Dziuk	Kl. II c	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Ewa Dudziak-Gaj
3	2 miejsce	Castiel	Katarzyna Jankowska	Kl. III a	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Ewa Dudziak-Gaj
4	3 miejsce	Nie przyznano	-	-	-	-

PREZENTACJA MULTIMEDIALNA

Kategoria I – Gimnazja

Lp.	Lokata	Logo	Imię i nazwisko	Wiek/Klasa	Szkoła	Opiekun
1	1 miejsce	Julex	Julia Horoszczak	I c	Gimnazjum nr 2 im. M.Skłodowskiej-Curie w Polkowicach	Artur Wasylik
2	2 miejsce	K17	Karolina Smereczniak	I b	Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II w Polkowicach	Izabela Flisiewicz
3	2 miejsce	102Boyz	Marcel Kicaj	III b	Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II w Polkowicach	Monika Szybalska
4	3 miejsce	PL15	Gracjan Cyran Dawid Lawenda	III a	Gimnazjum nr 1 im. Jana Pawła II w Polkowicach	Izabela Flisiewicz

Kategoria II – Szkoły ponadgimnazjalne

Lp.	Lokata	Logo	Imię i nazwisko	Wiek/Klasa	Szkoła	Opiekun
1	1 miejsce	DR	Dariusz Rystwej	Kl. II c	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Ewa Dudziak-Gaj
2	2 miejsce	Diamant	Dawid Wasylik	Kl. III a	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Ewa Dudziak-Gaj
3	3 miejsce	Buba	Jakub Bojczuk	Kl. II c	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Ewa Dudziak-Gaj
4	3 miejsce	JM	Julia Mikołajun	II c	Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach	Ewa Dudziak-Gaj

**Zamieszczone prace konkursowe, których autorami są uczniowie,
prezentowane są w wersji oryginalnej.**

Logo: Andrzej

Kategoria I

Magdalena Gaj

Klasa II

**Katolickie Publiczne Gimnazjum
w Polkowicach**

TWÓRCZOŚĆ SIENKIEWICZA JAKO DOSKONAŁA SZKOŁA PATRIOTYZMU DLA WSPÓŁCZESNEGO POLAKA

Siadam na kanapie, biorę pilot do ręki i włączam pierwszy lepszy program. I co mi się ukazuje? – kłótnia; przełączam na „jedynekę” – to samo, kłóć się; TVN 24 – nic nowego; Polsat News – a jakżeby inaczej! Kłótnie! - PO, Nowoczesna, PiS, Kukiz'14. Wszystko zaczyna mi się mieszać w głowie. Jedni potępiają drugich w czambuł! Aż chce się rzuć pilotem o podłogę albo głośno roześmiać. Jakiś obłęd! Ironiczne uśmiechy, chamskie odzywki i cięte riposty, „wypominki” od zarania dziejów. Co to jest? I zastanawiam się, gdzie w tym wszystkim jest Polska? Komu tak naprawdę na niej zależy? Kto potrafi wznieść się ponad podziałami, ponad swoją partię, swoje interesy? Ze smutkiem stwierdzam, że chyba nikt. A przecież ojczyzna dla każdego powinna być święta. Zdaje mi się, że z czasem coraz bardziej o tym zapominamy, zaślepieni swoimi własnymi interesami.

Znalazłam w sentencjach o ojczyźnie myśl księdza Jerzego Popiełuszki, którą chciałoby się wykrzyczeć naszym politykom: „ W pojednaniu musi być jeden cel, mianowicie dobro ojczyzny i poszanowanie godności ludzkiej. Jeżeli wyciągniesz rękę do pojednania, nie trzymaj w niej narzędzi do zadawania cierpienia i bólu”

A może naszym rządzącym politykom i wszystkim Polakom potrzebne są jakieś wzorce? Proponowałabym sięgnąć więc do twórczości Sienkiewicza. Do jego „Krzyżaków” i „Potopu”. Dzieła Sienkiewicza odegrały bardzo ważną rolę w podnoszeniu Polaków na duchu, zasiały w ich sercach ziarna nadziei na odzyskanie niepodległości. Pisane były „ku pokrzepieniu serc” i uczyły patriotyzmu. Dziś także, mimo upływu lat, są doskonałą szkołą patriotyzmu dla współczesnych Polaków. Znajdziemy tu całą galerię patriotów: Zbyszka z Bogdańca, Juranda za Spychowa, Andrzeja Kmicica, Michała Wołodyjowskiego oraz Onufrego Zagłobę.

W powieściach Sienkiewicza pojawiają się rycerze, dla których wartościami nadrzędnymi są: Bóg, Honor i Ojczyzna. Takim rycerzem jest Zbyszko z Bogdańca, który odznacza się wyjątkową odwagą i szlachetnością, a śmierć jego ukochanej Danuśki i cierpienia sprawiają, że z niedojrzałego emocjonalnie młodzieńca staje się prawdziwym mężczyzną. Pozostaje on jednak przede wszystkim rycerzem, który z radością wyrusza na wojnę z Krzyżakami, bo wie, że dzięki temu ma szansę obronić swoją ojczyznę.

Honor i wierność to cechy, którymi odznaczał się Jurand ze Spychowa, mąż, który budził podziw w Polakach, a strach wśród Krzyżaków. W przeciwieństwie do swoich wrogów jest uczciwy i dotrzymuje danego słowa. Kiedy Krzyżacy porywają mu jedyną córkę, dla jej odzyskania jest gotów poświęcić dumę rycerską, znosi największe upokorzenia, nadludzkie cierpienia. Bez ręki, bez języka, niewidomy, jest zdolny do przebaczenia Zygrydowi de Lóve, tym samym stając się symbolem prawdziwego chrześcijanina, dla którego Bóg i jego miłosierdzie są najważniejsze.

Przejdźmy teraz do „Potopu”. Koncepcji „krzepienia serc” podporządkował Sienkiewicz losy głównych bohaterów, którzy zwycięsko wychodzą z każdej opresji. Mieli się oni stać wzorcami dla ludzi z XIX wieku, a przypomnijmy – Polska była pod zaborami.

Andrzej Kmicic, główny bohater „Potopu”, człowiek porywczy, natura awanturnika, ale wierny kodeksowi wolności, zakochany na zabój w Oleńce, przechodzi przemianę wewnętrzną - zaznaczoną zmianą imienia i służbą ojczyźnie. To patriota, który wślawia się wielkimi czynami – staje się obrońcą Jasnej Góry; omal nie traci życia, wysadzając wielkie działo szwedzkie – kolubrynę, ratując króla Jana Kazimierza, rzucając się sam na oddział Szwedów.

Bohaterem niezłomnym, kryształowym wręcz, dla którego najważniejsza wartość to ojczyzna – jest Michał Jerzy Wołodyjowski. Pierwsza szabla Rzeczypospolitej. Nigdy nie dorównują mu przeciwnicy. Najlepsze sceny w „Trylogii” opierają się na wyeksponowaniu kontrastu między małym wzrostem i skromnością a mistrzostwem w fechtunku i wielkimi przymiotami. To wzór ofiarności i moralności, nie oczekuje zapłaty za zasługi, za całą nagrodę ma dobrą sławę.

Wierny od początku do końca ojczyźnie jest także najbarwniejszy i najciekawszy bohater „Trylogii” - Onufry Zagłoba. Starzec pełen humoru, potrafiący wybrnąć inteligentnie z każdej sytuacji. Mówi on: „Te klęski, które na ojczyznę spadły, według mojego mniemania nie z innej przyczyny przyszły, jak z rozpusty, jak ze swawoli, ze zbytków (miodu, panie Michale!) jak ze zbytków, mówię, które na kształt zarazy nas toczą!”

Bohaterowie przedstawieni przeze mnie to rycerze, dla których najważniejsze były trzy wartości: Bóg, Honor, Ojczyzna. Mogą oni uczyć dzisiejszych Polaków patriotyzmu. Mogliby wejść do Sejmu, do ministerialnych pokoi, do polskich domów – mogliby stanąć na czele manifestacji i krzyknąć: „ Polacy, opamiętajcie się!”, „Polacy, Ojczyzna to wielki zbiorowy obowiązek!”

Kategoria – I
Logo – HCH
Hanna Chorżykiewicz
Klasa III b
Gimnazjum nr 2 im. M. Skłodowskiej-Curie w Polkowicach

„W kilku słowach o Sienkiewiczu”

W Woli Okrzejskiej, w łukowskim powiecie
Narodził się Henryk, czy wy o tym wiecie?
Henryk Sienkiewicz! Pisarz wspaniały!
Warszawskie, szkolne progi go kiedyś witały.
Już pierwsze swe nagrody właśnie tam zdobywał.
Humanistą był, a z przedmiotów ścisłych raczej się nie popisywał.

Gdy skończył gimnazjum pracę podjął śmiało.
Guwernerem został, bo w domu się nie przelewało.
Studia chciał zrobić, więc według rodzicielskiej woli
Wybrał się na medycynę - ku swojej niedoli.
Postanowił zmienić kierunek nietrafiony
I na filozoficzno - historyczny przepisał się zaciekawiony.

W czasie nauki już pisać próbował
I swe małe dzieła w gazetach publikował.
Dalsze lata życia poświęcił dla podróży,
Był chyba z każdej strony wiatrów róży.
Listów pisał wiele, a także pracował
Już nowe powieści na kartach notował.

Powrót do Polski mu się opłacił,
Bo przyszłą żonę poznał i o miłość się wzbogacił.
Jakby szczęścia było mało,
Wydał „Ogniem i mieczem”, co sensacją się stało.
Ta pierwsza część trylogii wspaniałej
Dała mu popularności niemałej.

W kolejnych latach żona chorowała
I bitwę z gruźlicą niestety przegrała.
Śmierć Marii - Sienkiewicza dobiła
Bo kochał ją z głębi serca, gdy żyła.
Jednak nie zaprzestał pracy
I wydał „Potop”, którym poszczyciłby się nawet Horacy.

Kolejne dzieło - „Pan Wołodyjowski” -
Zwieńczyło trylogię dość ważną dla Polski.
Doceniono je niesamowicie,
A samemu Henrykowi pozwoliło na wybiecie.
Wzniósł się wtedy na szczyt uznania
I rozpoczęto proces jego książek rozpowszechniania.

Życie uczuciowe też się rozwijało,
Miewał kobiety, aż w końcu się stało!
Kolejny ślub został udzielony,
A z panny młodej - Marii - Henryk był ucieszony.
Jednak rozterki miłosne w tworzeniu mu nie przeszkadzały
I coraz to nowsze książki księgarnie wydawały.

„Quo vadis”, „Krzyżacy” i różne nowele
To właśnie pisał w dni powszednie czy w niedziele.
Za całokształt własnej twórczości
Otrzymał Nobla - dzięki talentowi i kreatywności.
Było to wielkie wyróżnienie
I dla niego i dla Polski na światowej arenie.

Wybuch wojny spowodował,
Że Sienkiewicz emigrował.
Szwajcaria nowym domem została,
Więc naszego pisarza repatriacja na szczęście nigdy nie nastąpiła.
Dwa lata później w Vevey swój żywot zakończył
A jego prochy sprowadzono do stolicy,
by z ojczyzną się połączył.

logo: ulson
kategoria: II
Urszula Chorążykiewicz
Klasa II c LO
Zespół Szkół im. Narodów Zjednoczonej Europy w Polkowicach

**„Twórczość Henryka Sienkiewicza jako doskonała szkoła patriotyzmu
dla współczesnego Polaka”**

Henryk Sienkiewicz to polski powieściopisarz, publicysta, a także zdobywca nagrody Nobla w dziedzinie literatury. Był jednym z najwybitniejszych polskich pisarzy żyjących na przełomie XIX i XX wieku. Jego twórczość zapisała się na kartach historii jako budząca poczucie narodowej wspólnoty i ducha. W swoich dziełach podkreślał, jak ważny jest patriotyzm w życiu człowieka.

Definiował go jako przekładanie celów ważnych dla kraju nad osobiste, a także gotowością do pracy dla jego dobra i w razie potrzeby poświęcenia własnego życia. Na przestrzeni wieków łatwo można zaobserwować przeróżne sposoby umiłowania kraju. Henryk Sienkiewicz opisuje postawę ludności w okresie walk o wolność i niezależność Polski. Obecnie nasz kraj cieszy się suwerennością, dlatego taki rodzaj patriotyzmu, ustąpił miejsca jego nowym formom. Żyjąc w państwie suwerennym i demokratycznym, młodzi ludzie nie są zobowiązani do przelewania krwi za niepodległość Polski, jednak nie oznacza to, iż pojęcie patriotyzmu całkowicie straciło znaczenie i wartość.

W „Trylogii” realizującej idee „ku pokrzepieniu” serc postaci zostały odpowiednio dobrane i zaprezentowane. Albo są wzorami odwagi i niezłomności albo odrażającymi przykładami. Najważniejszym kryterium w ich ocenie jest stosunek do ojczyzny. Wojna jako profanum została opisana jako sacrum w obronie wiary i wolności. Tytuł drugiej części nawiązuje do symboliki biblijnej, gdzie Bóg karze ludzkość za grzechy – „potop szwedzki” jest zatem karą za postępowanie magnatów, którzy dopuszczają się zdrady kraju. Jednak w powieści znajduje się również nadzieja dla cierpiących, Noe buduje arkę, dlatego ocaleni będą ludzie sprawiedliwi, dumnie walczący o Polskę. Henryk Sienkiewicz poprzez analogiczne połączenie historii XVII wieku z odpowiadającymi mu czasami, pokazuje XIX wiecznym Polakom, jak ważna jest postawa pełna szacunku, umiłowania i oddania własnej ojczyźnie. Powieść powstawała w trudnym dla Polski okresie rozbiorów, co nie sprzyjało optymizmowi narodu, zwłaszcza po klęsce, jaką ponieśliśmy w dwóch kolejnych powstaniach. Autor uczy jednak, że poprzez zjednoczenie się całego narodu i dążenie do wspólnego dobra, można osiągnąć sukces, pokonując wymagającego wroga i wszelkie przeciwności losu. Chęć ponoszenia ofiar i pełna gotowość do obrony ukochanej ojczyzny, nawet w najcięższych chwilach są cechami charakterystycznymi dla patrioty. Głównym celem Sienkiewicza było ukazanie realnej szansy odrodzenia kraju, pomimo początkowo popełnionych błędów przez większość społeczeństwa. W swoim „Potopie” opisał wewnętrzną metamorfozę głównego bohatera, który z hulaki i warchoła przemienia się w gorącego patriotę. Losy Andrzeja Kmicica symbolizują losy ojczyzny. Jego upadkowi moralnemu odpowiada upadek całego narodu, a przemiana w postać godną naśladowania symbolizuje odnowę Rzeczypospolitej. Utwór pełni funkcje dydaktyczną, gdyż zostały w nim zawarte ideały sprawiedliwego postępowania. Ojczyzna powinna stać zawsze na pierwszym miejscu, natomiast

własne korzyści powinniśmy odsunąć na bok. Główną nauką płynącą z dzieł Henryka Sienkiewicza jest nieopuszczanie ojczyzny w sytuacjach kryzysowych i utożsamianie się z nią. Zawsze należy pamiętać, że winy i niegodne postępowanie jesteśmy w stanie naprawić, odpokutować poprzez wierną służbę w imię własnego narodu.

W dzisiejszych czasach wielu z nas żyje w ciągłym biegu. W pogoni za zyskiem i pieniędzmi, ślepo kroczymy przez życie, które nieubłagalnie leci do przodu. Zapominam o wyższych wartościach, jakimi są: przyjaźń, miłość do ojczyzny czy szacunek dla bliźniego. Nie potrafimy cieszyć się powodzeniem drugiej osoby, siedzi w nas zawiść, ciągle czekamy aż komuś powinie się noga. Próbuje się za wszelką cenę być najlepsi, dlatego staramy się walczyć z ludźmi, którzy są dla nas „zagrożeniem”. Pragniemy, aby otaczające nas osoby widziały naszą wielkość i potęgę, lubimy być ponad wszystkimi i często uważamy się za najważniejszych. Sądzimy, że wszystko powinno być podporządkowane naszej osobie, nie potrafimy dopuścić do siebie myśli, że nie zawsze mamy rację. Wewnętrzne konflikty i spory osłabiają kraj, przez co traci się pozycję na arenie międzynarodowej.

Z „Potopu” Henryka Sienkiewicza uczymy się, że należy ponosić odpowiedzialność za swój naród i dbać o jego dobre imię. Patriotyzm to nie tylko posługiwanie się mieczem, ale przede wszystkim umiłowanie i szacunek do drugiej osoby, pielęgnowanie narodowej tradycji, kultury i języka.

Przywiązanie i szacunek dla ojczyzny okazuje się także poprzez obchodzenie świąt państwowych, znajomość symboli narodowych, udział w wyborach, referendum, uczciwe płacenie podatków i dążenie do rozwoju zarówno gospodarczego, jak i intelektualnego kraju. Współczesny patriotyzm opiera się na zasadzie bycia dobrym obywatelem, to znaczy na sumiennym wypełnianiu swoich obowiązków, które przynoszą korzyści dla ogółu. Henryk Sienkiewicz nauczał, że jesteśmy jednym narodem i bez względu na to, co się dzieje powinniśmy się wspierać. Wiele z nas wspiera rozwój kraju poprzez wykonywanie codziennej pracy. Przykładem mogą być nauczyciele, którzy kształcą społeczeństwo i przyczyniają się do rozwoju przyszłych pokoleń. Wiele z nas życie opiera na osobistych zyskach, realizacji marzeń, natomiast wspólnocie narodowej przypisuje się rolę drugorzędną. Przyczyną takiej postawy może być szybko rozprzestrzeniający się kosmopolityzm. Jego zwolennicy uważają za swoją ojczyznę nie kraj, w którym się urodzili, ale cały świat. A więc dzięki pracy, jaką sumiennie wykonują nauczyciele, świadomość narodowa młodych ludzi jest podwyższana, co prowadzi do utrwalania wzorców patriotycznego postępowania od najmłodszych lat. Coraz częściej mówi się w szkołach o poczuciu przynależności do ojczyzny i wynikających z tego obowiązków i przywilejach. Patriotyzm oparty jest zatem na poczuciu więzi społecznej.

Konkludując, dzieła Henryka Sienkiewicza są szkołą patriotyzmu dla współczesnego Polaka. Nauka, jaka płynie z jego utworów, to przede wszystkim odpowiedzialność za swoje postępowanie i ojczyznę, a także przywiązanie i szacunek do kultury i bliźnich. W grupie łatwiej odnieść sukces, dlatego warto odmienić swoje myślenie i postępowanie. Sienkiewicz naucza, że patriotyzm to odstawienie własnych korzyści na bok i postawienie na pierwszym miejscu wspólnego dobra wszystkich obywateli. Ważnym aspektem jest również stwierdzenie, że naród to nie tylko obszar określony na mapie, ale są to przede wszystkim ludzie, którzy go tworzą i stają się jednością.

Jakub Styczyński – I miejsce

Kategoria I: Gimnazja

Łukasz Damrych – I miejsce

Kategoria II: Szkoły ponadgimnazjalne

Olaf Olszewski – II miejsce

Kategoria I: Gimnazja

Natalia Romaniak – II miejsce

Kategoria I: Gimnazja

Debora Kot – III miejsce
Kategoria I: Gimnazja

Nikoła Prymatczuk – III miejsce
Kategoria I: Gimnazja

Izabella Klepusewicz – III miejsce
Kategoria I: Gimnazja

Podziękowania dla:

Cecylii Bielak, Renaty Czapczyńskiej, Beaty Zalewskiej, Magdaleny Beller, Ewy Dudziak-Gaj, Izabeli Flisiewicz, Iwony Marciniak, Małgorzaty Pawlik, Konrada Kaptura za przygotowanie Powiatowego Konkursu o Życiu i Twórczości Henryka Sienkiewicza i ocenę prac.

Opracowała:

mgr Małgorzata Majewska-Greń - doradca metodyczny w zakresie języka polskiego w gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych, wiedzy o kulturze w szkołach ponadgimnazjalnych oraz awansu zawodowego nauczycieli

KADRA PEDAGOGICZNA PODM W POLKOWICACH

Renata Czapczyńska:

- dyrektor POPPPiDM w Polkowicach,
- mgr pedagogiki,
- menedżer oświaty,
- nauczyciel dyplomowany,
- ekspert komisji egzaminacyjnych i kwalifikacyjnych dla nauczycieli ubiegających się o awans zawodowy,
- pedagog spec. – diagnoza i terapia dzieci dyslektycznych, pomoc psychologiczno-pedagogiczna na rzecz uczniów, rodziców i nauczycieli, treningi uczenia się i szybkiego czytania, neuroterapeuta EEG Biofeedback, Kinezylogia Edukacyjna NLP,
- powiatowy koordynator projektu „Nowa jakość systemu doskonalenia nauczycieli w powiecie polkowickim”,
- Medal Komisji Edukacji Narodowej (2005 r.),
- staż pracy – 34 lata.

Bożena Dudziak:

- mgr filologii polskiej,
- inż. informatyk specjalność inżynieria oprogramowania,
- ekspert komisji egzaminacyjnych i kwalifikacyjnych dla nauczycieli ubiegających się o awans zawodowy,
- edukator dorosłych,
- specjalista w zakresie kształcenia na odległość – e-learningu,
- doradca metodyczny od stycznia 2005 roku w zakresie nauczania informatyki i technologii informacyjnej w szkołach podstawowych, gimnazjach, szkołach ponadgimnazjalnych,
- nauczyciel dyplomowany,
- szkolny organizator rozwoju edukacji,
- staż pracy w oświacie – 27 lat.

Grzegorz Kochman:

- mgr historii,
- nauczyciel WOS-u i historii w Zespole Szkół w Polkowicach,
- doradca metodyczny od października 2007 roku w zakresie nauczania historii w szkołach podstawowych, historii i WOS-u w gimnazjach oraz szkołach ponadgimnazjalnych,
- nauczyciel dyplomowany,
- szkolny organizator rozwoju edukacji,
- staż pracy w oświacie – 22 lata.

Ewa Kulesza:

- mgr matematyki,
- nauczyciel matematyki w Szkole Podstawowej w Chocianowie,
- doradca metodyczny w zakresie matematyki,
- nauczyciel dyplomowany,
- koordynator sieci współpracy i samokształcenia,
- szkolny lider Wspierania Uzdolnień,
- staż pracy w oświacie – 16 lat.

Małgorzata Majewska-Greń:

- mgr filologii polskiej,
- nauczyciel dyplomowany,
- wicedyrektor oraz nauczyciel języka polskiego i wiedzy o kulturze w Zespole Szkół w Polkowicach,
- menedżer oświaty,
- edukator dorosłych,
- doradca metodyczny w POPPPiDM w Polkowicach,
- koordynator sieci współpracy i samokształcenia dyrektorów szkół i przedszkoli,
- odznaczenia – Srebrny Krzyż Zasługi (2005 r.),
- staż pracy w oświacie – 34 lata.

Beata Mazurek:

- mgr pedagogiki na Uniwersytecie Wrocławskim,
- nauczyciel dyplomowany,
- logopeda – Uniwersytet Wrocławski,
- wicedyrektor oraz nauczyciel kształcenia zintegrowanego w Szkole Podstawowej nr 1 w Polkowicach,
- doradca metodyczny od września 2007 roku w zakresie kształcenia zintegrowanego, wychowania przedszkolnego oraz logopedii,
- koordynator sieci współpracy i samokształcenia,
- staż pracy w oświacie – 28 lat.

Dorota Szmidt:

- mgr filologii polskiej na Uniwersytecie Wrocławskim,
- nauczyciel języka polskiego i bibliotekarz w Szkole Podstawowej w Parchowie,
- doradca metodyczny od września 2007 roku w zakresie języka polskiego w szkole podstawowej oraz biblioteki szkolnej,
- szkolny lider Wspierania Uzdolnień,
- nauczyciel dyplomowany,
- koordynator ds. bezpieczeństwa w Szkole Podstawowej w Parchowie,
- szkolny organizator rozwoju edukacji,
- 26 lat pracy w oświacie.

Wiesław Ksenycz:

- mgr filologii romańskiej,
- specjalista w zakresie języka angielskiego, francuskiego, hiszpańskiego i włoskiego,
- Międzynarodowy Staż Doskonalenia Zawodowego w Brukseli i Paryżu,
- ekspert komisji egzaminacyjnych i kwalifikacyjnych dla nauczycieli ubiegających się o awans zawodowy,
- egzaminator OKE egzaminu maturalnego z języka francuskiego i egzaminu gimnazjalnego z języka angielskiego,
- nauczyciel dyplomowany,
- nauczyciel języka angielskiego w Gimnazjum nr 2 w Polkowicach,
- konsultant językowy w PODM od września 2010 roku,
- koordynator sieci współpracy i samokształcenia,
- staż pracy w oświacie – 24 lata.

**Biuletyn Powiatowego Ośrodka Doradztwa Metodycznego w Polkowicach
redaguje Zespół Doradców Metodycznych PODM,**

ul. Targowa 1 59 – 100 Polkowice tel. 076 746 15 70, fax 076 746 15 71,

podm@polkowice.edu.pl